

သစ္စာရွှေစည်ဝာဝင် (၄၁)

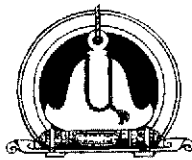
ထွက်ခွါသွားမည့်သူများအတွက်

အရှင်ဥက္ကမ

(သစ္စာရွှေစည်)

Produced by
#hashtag
www.thitsarparamisociety.com

ထွက်ခွါသွားမည့်သူများအတွက်

သနာရွှေစည် အရှင်ဥက္ကဋ္ဌ

.....
သို့

.....
၏

အမှတ်တရ ဓမ္မဒါန

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စီစဉ်သူ

စိုးသူရ (ဝိမုတ္တိ)

 ၀၉၅၀၉၈၀၉၀

soethurawimoteti5@gmail.com

ထုတ်ဝေသည့်ခုနှစ်

၂၀၂၂ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ

ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ်

ပထမအကြိမ်

အုပ်ရေး

၀၀၀၀၀

ပုံနှိပ်

ဂုဏ်သီရိ ပုံနှိပ်တိုက်

တန်ဖိုး

၃၀၀ ကျပ်

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ

ထွက်ခွါသွားမည့်သူများအတွက်

သစ္စာရွှေ့စဉ် အခွင့်အလမ်း

သတ္တဝါအားလုံး ခရီးသည်တွေ

သတ္တဝါဆိုတာ တစ်ချိန်မှာ ကိုယ်ရထားတဲ့ ဘဝကနေ ထွက်ခွါသွားကြရမယ့်သူတွေချည်းပဲ။ အဲ သလို ထွက်ခွါသွားမယ့်သူများအတွက် ထွက်ခွါခါနီး မှာ အဆင်ပြေအောင် ကြိုတင်ပြီး ပြင်ဆင်ထားနိုင်ဖို့ တရားစကားလေးတွေ နာယူမှတ်သားကြမယ်။

သတ္တဝါတွေဆိုတာ ဘဝခရီးကို လျှောက်လှမ်း နေကြတဲ့ ခရီးသည်တွေချည်းပဲ။ သံသရာနဲ့ချီပြီး ကြည့် မယ်ဆိုရင် တစ်ဘဝပြီးတစ်ဘဝ လျှောက်လှမ်းနေကြရ တယ်။

ဒီတစ်ဘဝထဲမှာ ကြည့်မယ်ဆိုရင်တော့ တစ် ချိန်ပြီးတစ်ချိန် တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် တစ်လပြီးတစ်လ တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် လျှောက်လှမ်းနေကြရတယ်။

၂

အရှင်ဥတ္တမ (သစ္စာရွှေစည်)

တစ်ဘဝပြီးပြီဆိုတော့လည်း နောက်တစ်ဘဝ ကံအားလျော်စွာ ဆက်လက်ပြီးတော့ လျှောက်လှမ်းကြ ရတယ်။

အင်္ဂုလိမာလက မြတ်စွာဘုရားကို သတ်ဖို့လိုက် တော့ မြတ်စွာဘုရားက တန်ခိုးပြာဋိဟာနဲ့ ရှေ့ကနေ ဒီတိုင်းလေး ကြွသွားနေတာပဲ။ အင်္ဂုလိမာလက လိုက် လို့မမီဘူး။ ဒါနဲ့ ‘ရဟန်းကြီး ရပ်ပါ ရပ်ပါ’ဆိုတော့ မြတ်စွာဘုရားက ‘ငါ ရပ်နေတယ်၊ မင်းသာ မရပ်တာ’ လို့ မိန့်တယ်။ မြတ်စွာဘုရားကတော့ ဘဝရဲ့အကြောင်း ကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သိတော်မူ မြင်တော်မူတဲ့အတွက် ကြောင့် ဘဝရဲ့အပေါ်မှာ တွယ်တာမက်မောတဲ့ ဘဝ တဏှာ ကင်းစင်တော်မူတဲ့အတွက်ကြောင့် ဘဝထပ်ဖြစ် စရာအကြောင်း မရှိတော့ဘူး။ ဘဝခရီးဟာ ရပ်ဆိုင်း သွားပြီ။ အင်္ဂုလိမာလကတော့ အကုသိုလ်အမှုကို ဆက် ပြီးပြုရင်းနဲ့ ဘဝခရီးကိုလျှောက်နေတယ် ဆိုတာကို ရည်ရွယ်ပြီးတော့ ‘ငါ ရပ်နေတယ်၊ မင်းသာ မရပ်တာ’လို့ ပြောတယ်။

ဘုန်းဘုန်းတို့တတွေဟာလည်း ဘဝရဲ့အကြောင်း ကို မှန်မှန်ကန်ကန် မသိသေးတော့ ဘဝရဲ့အပေါ်မှာ

ထွက်ခွါသွားမည့်သူများအတွက်

တွယ်တာစွဲလမ်းမှု မက်မောမှု မကင်းကြဘူး။ အဲဒီ ဘဝ
တဏှာ မကင်းလေသေးသမျှ ဘဝတွေက တစ်ဘဝ
ပြီးတစ်ဘဝ ခရီးဆက်ကြရမှာ။

ဒီဇာနည်ပေါ်က ဘယ်သူ့အစဉ်ထွက်ခွါမလဲ

ခု လူ့ဘဝကို ရောက်နေတယ်ဆိုတာ ဇရပ်
ပေါ်မှာ ခေတ္တခဏ လာပြီးတော့ တည်းခိုနေကြတဲ့
ခရီးသည်အချင်းချင်း တွေ့နေကြတဲ့သဘောပါပဲ။ ခရီး
ပန်းလို့ပဲဖြစ်စေ၊ မိုးရွာလို့ပဲဖြစ်စေ၊ ဇရပ်ပေါ်ဝင်ပြီး နား
ကြတယ်။ ကိုယ့်အကြောင်းတရားနဲ့ ကိုယ်ပေါ့။

ခရီးသည်တွေဟာ ဘယ်ကလာကြသလဲဆိုတဲ့
လာရာအရပ်ဒေသ မတူကြသလို ဘယ်ကိုသွားမလဲ
ဆိုတဲ့ လားရာအရပ်ဒေသလည်း မတူကြဘူး။ အသီး
သီးက လာရာမတူသလို လားရာလည်းမတူကြဘူး။

အခုလောလောဆယ် အခိုက်အတန့်တော့ ဇ
ရပ်ပေါ်မှာ ဆုံနေကြရတယ်။ ဘယ်သူက ဘယ်အချိန်
မှာ ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ ထွက်ခွါသွားမလဲဆိုတာတော့ ဘယ်
သူမှ မသိနိုင်ဘူး။ သေချာတာကတော့ ဒီဇရပ်ပေါ်မှာ
ဒီခရီးသည်တွေဟာ အမြဲတမ်း နေမနေဘူးဆိုတာတော့

သေချာတယ်ပေါ့။

ဒီတရားဟောဖို့ တောင်းပန်တဲ့ ဒကာမ မဝင့်က လျှောက်တာရှိတယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်က ‘ကျန်ရစ်သူများအတွက်’ ဆိုတဲ့ စာအုပ်လေးထုတ်ထားတာရှိတယ်။ ရွာတစ်ရွာက ဒကာတစ်ယောက် သူ့ရဲ့ ဆယ့်သုံးနှစ်သားလေး ရေနစ်သေတာ၊ စိတ်ထဲ ပူလောင်လွန်းလို့ သက်သာရာရမလားဆိုပြီး ဘုန်းဘုန်းဆီ ရောက်လာတယ်။ သူ့ကို တတ်သလောက်မှတ်သလောက် ပြောဖြစ်တယ်ပေါ့။ အဲဒါလေးကို သူက အသံဖမ်းထားတာ။

အဲဒီအသံဖိုင်လေးကို သေခြင်းခွဲလို့ ကွဲကြရတဲ့ သူတွေ ဖတ်လို့ရအောင် ‘ကျန်ရစ်သူများအတွက်’ ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်နဲ့ စာအုပ်လေးထုတ်ခဲ့တာ။ မဝင့်တို့ လှူတာပါပဲ။ ‘ကျန်ရစ်သူများထက် ထွက်ခွါသွားမယ့်သူတွေက ပိုအရေးကြီးပါတယ်ဘုရား၊ ‘ထွက်ခွါသွားမည့်သူများအတွက်’ ဆိုတဲ့ခေါင်းစဉ်နဲ့ တရားတစ်ပုဒ်ဟောပေးပါဘုရား’ ဆိုလို့ ဒီတရားလေးကို ဟောဖြစ်တာ။ အခု သူက ကင်ဆာရောဂါ ဖြစ်နေတာကိုး။ ကင်ဆာဆိုရင် နာမည်ကြားရတာနဲ့ကို လူတွေက ကြောက်ကြတယ်။

သူ ရောဂါဖြစ်တယ်ဆိုတော့ သူ့ကိုလာပြီး လူ

ထွက်ခွါသွားမည့်သူများအတွက်

မမာမေးတဲ့ လူတွေရှိတယ်။ အားပေးတဲ့လူတွေ ရှိတယ်။
 စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတာက သူ့ကို လူမမာလာမေး
 ကြတဲ့ အားပေးကြတဲ့လူတွေထဲက တချို့ သေသွားပြီ။
 သူ ကင်ဆာဝေဒနာဖြစ်ပြီးမှ အဲဒီလူတွေထဲက သေကြ
 တာ ဆယ့်ငါးယောက်လောက်တောင် ရှိပြီတဲ့။

သူ့ကို လူမမာလာမေးတဲ့ အဲဒီလူတွေဆိုရင်
 သူ့အရင် သေလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်လိုမှထင်မှာမဟုတ်ဘူး။
 ဘဝခရီးကို သွားတဲ့နေရာမှာ ဘယ်သူက ဒီနေရာက
 နေ အရင်ထွက်ခွါသွားမလဲဆိုတာ ဘယ်သူမှမသိနိုင်
 ဘူး။

ထွက်ခွါသွားမည့်အခါတစ်ခု

သေခြင်းတရားဆိုတာ ထွက်ခွါခွင့် တိတိကျ
 ကျ သေသေချာချာမသိနိုင်တဲ့ ခရီးတစ်ခုပါ။ လူသား
 တွေရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ဆိုတာက ကံ စိတ် ဥတု အာဟာရဆို
 တဲ့ အကြောင်းတရားမျိုးစုံနဲ့ တည်ဆောက်ထားတာ။

ဘယ်လိုအကြောင်းတရားတွေ ကုန်တဲ့အချိန်
 မှာ ဒီဘဝဖြစ်နေတဲ့ အနေအထားဟာ ရပ်ဆိုင်းသွားမ
 လဲဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ဘူး။ မိမိတို့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်

အရှင်ဥတ္တမ (သစ္စာရွှေစည်)

ထဲမှာ ဘာရောဂါလက္ခဏာမှမပြဘဲနဲ့ တစ်ချိန်မှာ ကိုယ့်
ကို ဆိုးဆိုးဝါးဝါးနှိပ်စက်မယ့် ရောဂါတွေ ဖြစ်မနေနိုင်
ဘူးလို့ ဘယ်သူမှမပြောနိုင်ပါဘူး။

တချို့ရောဂါတွေက လက္ခဏာမပြဘဲနဲ့ အ
တွင်းမှာ တိတ်တိတ်ပုန်း တည်ဆောက်နေတာလည်း
ရှိသေးတာကိုး။ ဒါကြောင့် တချို့ ရောဂါလက္ခဏာပြလို့
ဆေးစစ်ပြီဆိုရင် မရတော့ဘူး လွန်သွားပြီဆိုတာမျိုး
တွေ ဖြစ်ကြတာ။

အကြောင်းတရားတွေကို အစုံမသိနိုင်တဲ့အ
တွက်ကြောင့် ဘဝမှာဘယ်မျှကြာအောင် နေရမလဲ
ဆိုတာ ဘယ်သူမှမသိနိုင်ဘူး။

ကံတွေက အမျိုးမျိုး

လူ့ဘဝမှာ ကျန်းမာခြင်း မကျန်းမာခြင်း ဆို
တာရယ်၊ အသက်ရှည်ခြင်း တိုခြင်းဆိုတာရယ်၊ ဒီနှစ်မျိုး
မှာ ကံအကြောင်းတရားတွေက မတူဘူး။ ကံတရား
တွေက တစ်ကံစီပေါ့။

ကျန်းမာရေး မကောင်းတိုင်းလည်း အသက်
တိုလိမ့်မယ်လို့ ပြောလို့မရဘူး။ ကျန်းမာရေးကောင်း

ထွက်ခွါသွားမည့်သူများအတွက်

တိုင်းလည်း အသက်ရှည်လိမ့်မယ်လို့ ပြောလို့မရဘူး။
တချို့ ကျန်းမာရေးမကောင်းဘဲ ပိန်ပိန်လိမ်လိမ်နဲ့ မ
သေဘူး။ သက်တမ်းစေ့ နေသွားရတာပဲ။

ကျန်းမာရေး ဖောက်ပြန်မယ့်ကံပဲ ပါလာတာ။
အသက်တိုမယ့်ကံ မပါဘူး။ ဖြစ်လေရာဘဝ သူများကို
နှိပ်စက်ခဲ့တယ်။ ညည်းဆဲခဲ့တယ်။ သူများကို အသေ
သတ်ခဲ့တဲ့ကံကတော့ နည်းတယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့။

တချို့ကျတော့ ကျန်းမာရေးက အလွန်ကောင်း
တယ်။ ဘာဖြစ်တယ်လို့မှ မရှိဘူး။ ဒါပေမယ့် ရုတ်တ
ရက် သေဆုံးသွားတာတွေရှိတယ်။ ကျန်းမာရေးကံ
တော့ ကောင်းတယ်။ သို့သော် အသက်ရှည်တဲ့ကံက
ပါမလာဘူး။ သူများကို နှိပ်စက်ညည်းဆဲခဲ့တာတော့
သိပ်မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ အသေသတ်ခဲ့တဲ့ ကံတွေတော့
အများကြီးပြုခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။

မသေချာတဲ့ သေချာခြင်း

ဒါကြောင့် ဘဝခရီးကို ဘယ်အချိန်မှာ အပြီး
ထွက်ခွါသွားကြရမလဲဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ဘူး။
စဉ်းစားကြည့်ရင် သေခြင်းတရားဆိုတာ မသေချာခြင်း

အရှင်ဥတ္တမ (သစ္စာရွှေစည်)

တွေ့ အများကြီးခြံရံထားတဲ့ သေချာခြင်းသဘောပဲ။

ဘယ်အချိန်သေမယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ သေ
သေချာချာ ရေရေရာရာ မသိနိုင်ဘူး။ သို့သော် သေ
ရမယ်ဆိုတာတော့ သေချာတယ်။ ဘယ်နေရာမှာ သေ
ရမယ်ဆိုတာတော့ မသေချာဘူး။ သို့သော် သေရမယ်
ဆိုတာတော့ သေချာတယ်။ ဘာရောဂါနဲ့ သေရမယ်
ဆိုတာတော့ မသေချာဘူး။ သို့သော် သေရမယ်ဆိုတာ
တော့ သေချာတယ်။ ဘယ်လိုသေရမယ် ဆိုတာတော့
မသေချာဘူး။ သို့သော် သေရမယ်ဆိုတာတော့ သေချာ
တယ်။

တရားခေါင်းစဉ်လေးက 'ထွက်ခွါသွားမည့် သူ
များအတွက်' ဆိုလို့ ရောဂါဝေဒနာ ဖြစ်ပြီးတော့ သေအံ့
ဆဲဆဲပုဂ္ဂိုလ်တွေအတွက်ပဲ ရည်ရွယ်တယ်လို့ မအောက်
မေ့လေနဲ့။ တစ်နေ့ လူတိုင်း ထွက်ခွါသွားကြရမှာဆိုတော့
အကုန်လုံးနဲ့ သက်ဆိုင်နေတယ်။ ဒါကြောင့် လူတိုင်း
လူတိုင်း သေချာပေါက်တွေရမယ့် သေခြင်းတရားအ
တွက် နည်းမှန်လမ်းမှန် ကြိုတင်ပြင်ဆင်နိုင်ကြစေဖို့ ဒီ
တရားစကားလေးကို ပြောတာပါ။

ထွက်ရွာသွားမည့်သူများအတွက်

သစ်သီး (သို့မဟုတ်) မြေအိုး

လူငယ်တွေလည်း စဉ်းစားစရာကောင်းတယ်။
ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ မသေနိုင်ဘူးလို့ မထင်နဲ့။ ဘဝက
အဲလို အာမခံချက်မျိုးမရှိဘူး။ သစ်သီးများလို့ပဲ။ သီး
ပြီဆိုတာနဲ့ အချိန်မရွေး ကြွေနိုင်တဲ့အနေအထား ရှိ
တယ်။

သစ်သီးဟာ ဘယ်အချိန်မှာ မကြွေနိုင်ဘူးလို့
သူ့မှာ အဲဒီအာမခံချက် မရှိဘူး။ ယေဘုယျသဘော
ကတော့ မှည့်မှ ကြွေတာပေါ့။ သို့သော် မမှည့်ခင်မှာ
လည်း အမျိုးမျိုးသောအကြောင်းကြောင့် ကြွေကျနိုင်
တယ်။

မြေအိုးတွေ အိုးဖြစ်တဲ့ အချိန်ကစပြီးတော့
ကွဲနိုင်ချေဟာ အချိန်တိုင်းမှာရှိတယ်။ အဲလိုပဲ ဘဝ
ဆိုတာ ဘာအာမခံချက်မှ မရှိဘူး။ ဒါကြောင့် ဘဝရဲ့
အချိန်မရွေး ပျက်စီးနိုင်တဲ့သဘောကို ရိုးရိုးရှင်းရှင်းနဲ့
မှန်မှန်ကန်ကန် သိထား နားလည်ထားဖို့လိုတယ်။

ပျက်စီးရင်နဲ့ ပျက်စီးခြင်းသို့

တကယ်တမ်းပြောရမယ်ဆိုရင် ဘဝဆိုတာ

ပျက်စီးရင်းနဲ့ ပျက်စီးခြင်းဆီကို သွားနေတဲ့ သဘော မျှပဲ။ ပျက်စီးရင်းနဲ့ ဆိုတာ အနိစ္စသဘောကို ရည် ရွယ်တာ။ တစ်ချိန်ပြီးတစ်ချိန် တစ်ခဏပြီးတစ်ခဏ တစ်သဘောပြီး တစ်သဘော၊ ဖြစ်ပေါ်လာပြီး မရှိတော့ တဲ့ သဘော။

စောစောက ဖြစ်ခဲ့တာ၊ ခု မရှိတော့ဘူး။ ခု ဖြစ်နေတာ၊ ဟောခု မရှိတော့ပြန်ဘူး။ အသစ်အသစ် ဖြစ်လာပြီးတော့ ဖြစ်လာတိုင်းဖြစ်လာတိုင်း ပျောက် ကွယ်သွားတဲ့ သဘောကို ပျက်စီးရင်းနဲ့လို့ အနိစ္စသ ဘောကို ပြောတာ။

ပျက်စီးခြင်းဆီသို့ဆိုတာ မရဏသဘောကို ရည်ညွှန်းတာ။ တစ်ဘဝရဲ့ အပြီး ပြီးရတဲ့သဘောပေါ့။ ဘဝဆိုတာ ဘာတွေ ဘယ်လိုဖြစ်တယ်ပဲ ပြောပြော၊ ဘယ်လိုပဲထင်နေနေ တကယ်တမ်းကတော့ ပျက်စီး ရင်းနဲ့ ပျက်စီးခြင်းဆီကို သွားနေတဲ့သဘောပဲ။

ဒီသဘောကို ဘယ်သူမှ မတားဆီးနိုင်ဘူး။ ဒီ သဘာဝကြီး မဖြစ်အောင် ဘယ်အရာနဲ့မှလည်း မကာ ကွယ်နိုင်ဘူး။ တစ်ချိန်ကြာရင် ပျက်စီးရမှာ။ ဒါက တစ်ဦး တစ်ယောက်ထဲဖြစ်နေတဲ့ ကိစ္စလည်း မဟုတ်ဘူး။ တစ်

လောကလုံး ဒီတိုင်းဖြစ်နေတယ်။ ဒါဟာ ဘဝရဲ့ အမှန်
တရားပဲ။

ကြောက်စရာအကောင်းဆုံး မေးခွန်း

ဒါကို နားလည်ပြီးတော့ အမှန်တရားဖြစ်တဲ့
ဘယ်လိုမှ ရှောင်လွဲလို့မရတဲ့ ထွက်ခွါခြင်း သဘာဝ
သေဆုံးခြင်းသဘာဝနဲ့ တွေ့လာကြုံလာပြီဆိုရင် အ
ဆင်ပြေပြေ ရင်ဆိုင်နိုင်ပါ့မလားဆိုတဲ့ မေးခွန်းနဲ့ ကိုယ့်
ကိုယ်ကို ကြိမ်ဖန်များစွာ မေးခွန်းထုတ်သင့်တယ်။

ဒီမေးခွန်းဟာ ဘဝမှာ ကြောက်စရာအကောင်း
ဆုံးမေးခွန်း ဖြစ်မယ်လို့ထင်တယ်။ သေခြင်းနဲ့တွေ့ရင်
ငါ အဆင်ပြေပါ့မလားဆိုတဲ့ မေးခွန်း။

ဒီမေးခွန်းကို ပြေပြေလည်လည် မဖြေနိုင်ဘူး
ဆိုရင် ဒုက္ခအကြီးအကျယ် များသွားစရာ အကြောင်းရှိ
တယ်။ ဘာဖြစ်လို့တုန်းဆိုတော့ သေခြင်းတရားက ဘဝ
မှာ အကြီးမားဆုံး အပြောင်းအလဲပဲ။ ကောင်းတဲ့ဘက်
ပြောင်းလဲမလား၊ ဆိုးတဲ့ဘက် ပြောင်းလဲမလား။ ဒါ
တော့ ကိုယ့်အပေါ် မူတည်တာပေါ့။ လူတစ်ယောက်
သေလို့ တိရစ္ဆာန်ဘဝ ရောက်သွားတယ်ဆိုရင် ဒါထက်

ကြီးမားတဲ့ အပြောင်းအလဲ ဘယ်ရှာတွေ့နိုင်မတုန်း။
တကယ့်ကို အဆိုးဝါးဆုံး ပြောင်းလဲမှုပဲ။

ဘုန်းဘုန်းတို့တတွေက ဘဝမှာ မေးခွန်းတွေနဲ့
နေနေကြရတာ။ ဒါ လုပ်လို့ကောင်းပါ့မလား၊ အဆင်
ပြေပါ့မလား၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမှလဲ၊ ဘယ်လိုမလုပ်ရဘူး
လဲ၊ ဟုတ်ပါ့မလား၊ မဟုတ်ဘူးလား စသဖြင့်ပေါ့။ နေ့
တိုင်း မေးခွန်းတွေနဲ့ နေနေကြတာ။ ဖြေနိုင်တာလည်း
ရှိရဲ့၊ မဖြေနိုင်တာလည်း ရှိရဲ့။ တချို့မေးခွန်းတွေက
တော်တော်ကြောက်စရာကောင်းတယ်။ သေခြင်းနဲ့တွေ့
ရင် ငါ အဆင်ပြေပါ့မလားဆိုတဲ့ ဒီမေးခွန်းကတော့ အ
ရေးအကြီးဆုံးနဲ့ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးဖြစ်မှာပဲ။

အကြီးမားဆုံးသောကျန်းမူ

သေခြင်းကို ရင်မဆိုင်နိုင်ဘဲနဲ့ သေသွားမယ်။
သေခြင်းတရားကို လက်မခံနိုင်ဘဲနဲ့ ကြောက်ရွံ့ထိတ်
လန့် တုန်လှုပ်လို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မကျေမနပ်ဖြစ်လို့ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊
ဒါမှမဟုတ် ဘဝခန္ဓာနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့အပေါ်မှာ မ
ပြတ်မသား ငဲ့ကွက်တွယ်တာမှုနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အဲလို မပြေ
မလည်နဲ့များ သေသွားမယ်ဆိုရင်တော့ အဆုံးရှုံးကြီး

ဆုံးရှုံးရလိမ့်မယ်။

ဘဝမှာ အကြီးမားဆုံး အရှုံးလို့တောင် ဆိုနိုင်တယ်။ ဘယ်အရှုံးမှ ဒီအရှုံးလောက် မကြီးဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ရင်မဆိုင်နိုင်ဘူးဆိုရင် အသေဆိုးမှာပဲ။ အသေဆိုးရင် ဘဝဆိုးပဲ ရမယ်။ ဘဝဆိုး ရတာလောက် ရှုံးတာ ဘယ်ရှိမလဲ။ ဒီလောက် ကြီးမားဆိုးဝါးတဲ့ အပြောင်းအလဲ ဘယ်ရှိမလဲ။ ဒါကို စဉ်းစားရမယ်။

သေခြင်းတရား အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ ဒီတစ်ချက်ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် သဘောပေါက်ရင်ကိုပဲ လက်ခံနိုင်လိမ့်မယ်။ သေခြင်းကို ရင်မဆိုင်နိုင်ရင် အသေဆိုးမယ်။ အသေဆိုးရင် ဘဝဆိုးပဲရမယ်။ အပါယ်လေးပါး ရောက်သွားပြီဆိုရင် ပြန်လည်လွတ်မြောက်ဖို့ အလွန်ခဲယဉ်းတယ်ဆိုတာလည်း လူတိုင်းနားလည်ကြတယ်။

အပါယ်လေးဘုံဆိုတာ နိုင်ရာစားလောကကြီး။ အကုသိုလ်စိတ်တွေနဲ့ အချိန်ကုန်နေတဲ့ ဘဝမျိုးနော်။ ပြန်လည်လွတ်မြောက်ဖို့ဆိုတာ အလွန် ကြာမြင့်တဲ့ ကာလကို ဖြတ်သန်းရလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် အသေဆိုးလို့ အပါယ်ဘုံ ရောက်သွားမယ်ဆိုရင် အဲဒါ ဘဝမှာ အကြီးမားဆုံးနဲ့ အဆိုးဝါးဆုံး ကျရှုံးမှုပဲ။

ကြံ့ဖွဲ့တဲ့ ဒကာကြီးတစ်ယောက်

လူအတော်များများက မသေခင် နေတုန်းလေး မှာပဲ အောင်မြင်မှုရအောင် ကြိုးစားကြတာ။ သေပြီ ဆိုတာနဲ့ ရှုံးတဲ့လူတွေပဲများတယ်။ တချို့ နေတုန်းတော့ အောင်မြင်ကြပါတယ်။ ပညာရေးရော စီးပွားရေးရော လူမှုဆက်ဆံရေးရော အစစအရာရာ သူတို့အထင်အရ ပြောရရင် အထက်တန်းရောက်တယ် ပေါ့။

ဒါပေမဲ့ ဘဝခန္ဓာအကြောင်းကို မှန်မှန်ကန်ကန် သိတဲ့ ပညာကို ရအောင်လုပ်မထားဘူးဆိုရင်တော့ သေ ပြီဆိုတာနဲ့ ဒုက္ခရောက်တော့တာပဲ။

ကြံ့ဖွဲ့တဲ့ဒကာကြီးတစ်ယောက်ဆိုရင် ဘဝမှာ အလွန်အောင်မြင်ခဲ့တာပဲ။ စီးပွားဥစ္စာကိုလည်း ပိုင်ဆိုင် မှုတော်တော်ကြီးအောင် လုပ်နိုင်တယ်။ လောကီလို တော့ ဘာမှလိုလေသေးမရှိပေ။ ဒါပေမဲ့ အကြီးမားဆုံး လိုအပ်ချက်ဖြစ်တဲ့ ဘဝခန္ဓာအကြောင်း အမှန်သိမှု ပညာကို ရအောင်သင်ယူလေ့ကျင့်မှုမရှိခဲ့တော့ သေခါ နီးလည်းရောက်ရော့ အကြီးအကျယ် ကျရှုံးတာပဲ။

သူ့အသက် ရှစ်ဆယ်လောက်မှာ ကင်ဆာဖြစ် တယ်။ ငိုတာပဲ။ တကယ့်ကို ဆောက်တည်ရာမရပဲ။ ဘယ်

ဆောက်တည်ရာ ရမတုန်း။ ကိုယ့်အတွက် တကယ့်အ
ရေး တကယ့်ဘေးနဲ့တွေ့ရင် အားကိုးအားထားပြုရမယ့်
'ပညာအိမ်'ကို တည်လည်းမတည်ခဲ့ဘူး။ ဆောက်လည်း
မဆောက်ခဲ့ဘူး။

ပညာအိမ်ကို မတည်ဆောက်ခဲ့တော့ သေရ
တော့မယ်လည်းဆိုရော တကယ်ကို နေစရာမရှိဘူး။
ဘာဆောက်တည်ရာမှမရဘဲနဲ့ တကယ်ကို ပူရတော့
တာပဲ။ တကယ်ဆို နှစ်ပေါင်းရှစ်ဆယ်တောင် လူ့ဘဝ
ကြီးမှာ နေခဲ့တာပဲ။ နားလည်ဖို့ကောင်းတာပေါ့။ တစ်
နေ့ သေရမယ်ဆိုတာလည်း သိခဲ့တာပဲ။ ရှောင်ရတဲ့ကိစ္စ
မဟုတ်ဘူးလို့လည်း သိခဲ့တာပဲ။

ဒါပေမဲ့ အပေါ်ယံအသိတွေပဲ ဖြစ်နေတော့
သေခြင်းနဲ့လည်း တကယ်တွေ့ရော နားမလည်နိုင်ဘဲနဲ့
လက်မခံနိုင်ဘဲနဲ့ တုန်လှုပ်ပြီးတော့ တကယ်ကို ပူပူ
လောင်လောင် ဆင်းဆင်းရဲရဲ ရင်ဆိုင်သွားတာပဲ။

သူ့အရွယ်ရှိတုန်းက သူ့ကို သူ့ကိုးကွယ်တဲ့ဘုန်း
ကြီးက တရားအားထုတ်ဖို့ပြောတာ။ မရဘူး။ ဘာမှပြန်
မပြောဘဲနဲ့ ပြုံးပြုံးကြီးလုပ်ပြီးတော့ ကြည့်ကြည့်နေ
တယ် တဲ့။ 'ကိုယ်တော်တို့ လူ့လောကအကြောင်း ဘာမှ

မသိပါဘူး'ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့နေမှာပေါ့။ အဲဒီတုန်းကသာ ပြုံးနိုင်တာ။ တကယ်ဘေးနဲ့လည်းတွေ့ရော မပြုံးနိုင် တော့ဘူး။

ဒါ့ကြောင့် စဉ်းစားမိတယ်။ 'ဘဝမှာ တကယ် အောင်မြင်တဲ့သူဆိုတာ ခမ်းနားအောင် တည်ဆောက် နိုင်တဲ့သူကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ ပြုပျက်တဲ့အချိန်မှာ နားလည်မှုနဲ့ တည်ငြိမ်အေးချမ်းအောင် နေနိုင်တဲ့သူကို ပြောတာ'။ ဖြစ်အောင်လုပ်ဖို့လည်း ခက်ပါတယ်။ တ ကယ်ကို မလွယ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပျက်တဲ့အချိန်မှာ မတုန် လှုပ်ဖို့က ပိုပြီးတော့လည်း ခက်တယ်။ ပိုပြီးတော့လည်း အရေးကြီးတယ်။

အဆိုးဆုံး မိုက်မည

အဲသလို အရေးကြီးတဲ့ သေခြင်းတရားကို အ ဆင်ပြေပြေရင်ဆိုင်ဖို့အတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုကို မ ဖြစ်မနေလုပ်ကြရမယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒါဟာ သေချာပေါက်တွေမယ့်ကိစ္စ ဖြစ်နေလို့ပေါ့။ တွေ့မှာက လည်း သေချာတယ်။ တွေ့လာရင် ရင်မဆိုင်နိုင်သေး တာလည်း သေချာတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ပြင်ဆင်ရမယ်ဆို

တာ အလွန်ထင်ရှားနေတယ်။

ဒါကို အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် မေ့လျော့ ပြီးတော့ ပြင်ဆင်မှုမရှိဘူးဆိုရင် အဆိုးဆုံး မိုက်မဲမှု လို့ ဆိုရမှာပဲ။

အလွန်အေးတဲ့အရပ်ကို သွားမယ်ဆိုရင် အ နွေးထည်ကောင်းကောင်းကတော့ ရှာထားရမှာပဲ။ နွေး နွေးထွေးထွေးနေနိုင်ဖို့အတွက် မဖြစ်မနေကို ပြင်ဆင် ထားရမှာပဲ။ ပြင်ဆင်မထားရင် အဲဒီနေရာရောက်တာ နဲ့ သေချာပေါက် ဒုက္ခရောက်မှာပဲ။ ဒါ သံသယဖြစ်စရာ မရှိဘူး။

ခု သေခြင်းတရားဆိုတာလည်း သေချာပေါက် တွေ့ရကြုံရမှာ ဖြစ်တဲ့အတွက်ကြောင့် အဆင်ပြေပြေ ရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့အတွက် ကြိုတင်ပြီးတော့ ပြင်ဆင်ကြရ မယ်။ အခုချိန်ကစပြီး ပြင်ဆင်ရမှာနော်။ ပြီးခဲ့ပြီးသား တွေက ပြီးခဲ့ပြီ။ အခုချိန်ကစပြီးတော့ ငါလုပ်မယ်ဆို တဲ့စိတ် မွေးရမှာ။

ထမင်းဘယ်အချိန်စားလဲ ဘယ်အချိန်ချက်လဲ

တချို့က ကပ်ပြီးပြောကြတာ ရှိတယ်။ သေခါ

နီးစိတ်လေးက အရေးကြီးတယ်။ ဒါဆိုရင် သေခါနီး ကျမှ စိတ်ကိုကောင်းအောင် ကပ်ပြီးတော့လုပ်ရင် မရနိုင်ဘူးလားတဲ့။

ဝေဘူဆရာတော်ကြီး မိန့်တယ်လို့ ကြားဖူးတဲ့ စကားတစ်ခွန်းရှိတယ်။ ဒကာကြီးတစ်ယောက်က မေးတာတဲ့။ သေခါနီးလေးကျမှ ကပ်ပြီးတော့ တရားမှတ်ပြီးတော့ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းလေးနေရင် ကောင်းရာမွန်ရာ မရောက်နိုင်ဘူးလား၊ အဆင်မပြေဘူးလားဆိုတော့ ဆရာတော်ကြီးက-

‘ညနေခင်းမှာ ထမင်း ဘယ်ချိန်စားကြတုန်း’ လို့ မေးတယ်။

‘ညနေ ငါးနာရီ ခြောက်နာရီလောက် စားပါတယ်ဘုရား’

‘ဒါဆိုရင် ညနေစာထမင်းကို ဘယ်ချိန်ချက်လဲ’ မေးတော့-

‘မစားခင် ကြိုပြီး ချက်ရပါတယ်ဘုရား’

အဲဒါပဲနော်။ ထမင်းဘယ်ချိန်စားလဲ၊ ဘယ်အချိန်ချက်သလဲ။ စားတော့မယ်ဆိုမှ ချက်လို့မရဘူး။ မစားခင်က ကြိုပြီး ချက်ထားရတယ်။

ထွက်ခွါသွားမည့်သူများအတွက်

အလွန်ကောင်းတဲ့ ဥပမာလို့ စိတ်ထဲနားလည် မိတယ်။ ဒါကြောင့် မိမိတို့ဟာ ဒီပြဿနာကို မတွေ့ ကြုံခင်အချိန်ကစပြီးတော့ ရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ ဖြေရှင်းနိုင်ဖို့ ကြိုးစားရမယ်ပေါ့။

သေခြင်းတရားက အချိန်မရွေး တွေ့နိုင်တဲ့အ တွက်ကြောင့် 'ကြိုက်တဲ့အချိန်လာခဲ့၊ ငါ့ဘက်ကတော့ အမြဲတမ်း အရန်သင့်ပဲ'ဆိုတဲ့ အရည်အသွေးမျိုး ရှိ အောင်ကို လုပ်ထားသင့်တာ။

သေခြင်းတရားကို နှလုံးသွင်းကြတဲ့နေရာမှာ သေရလိမ့်မယ်၊ ဒါဟာ သေရမယ့်ဘဝပဲလို့ သိရုံလောက် နဲ့ မပြည့်စုံဘူး။ အချိန်မရွေးဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်ကိုပါ ထိထိ မိမိ နှလုံးသွင်းတတ်ဖို့ လိုအပ်တယ်။

ဒါမှ အခုကို ပြင်ဆင်မှုဖြစ်မယ်ဆိုပြီးတော့ ပြင် ဆင်မှုကို အရေးတကြီးလုပ်ဖြစ်မှာ။

သေခြင်းမြွေဆိုးနဲ့ ကုသိုလ်လက်နက်

တစ်ခု စဉ်းစားစရာရှိတာက ပြင်ဆင်မှုမပြုဘဲ နဲ့ မေ့မေ့လျော့လျော့နေနေတုန်း အခန့်မသင့်လို့ သေ ခြင်းတရားနဲ့ ရုတ်တရက် တွေ့လာပြီဆိုရင် ဘယ်လိုဖြစ်

သွားနိုင်မလဲ။

ဘယ်လိုမှ အဆင်မပြေနိုင်ဘူး။ အလွန်ကို ဆင်းဆင်းရဲရဲ ဖြေရှင်းရမှာပဲ။ ဒီအချက်နဲ့ပတ်သက်လို့ စာထဲမှာပေးထားတဲ့ ဥပမာလေးက အလွန်ကောင်းတယ်။

ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှု မရှိတဲ့ လူတစ်ယောက် သေခြင်းနဲ့ ရုတ်တရက်တွေ့ကြုံလာပြီဆိုရင် ဘာနဲ့အလား သဏ္ဍာန်တူလဲဆိုတော့တဲ့ ရှောင်လွှဲပြီး ပြေးလို့မဖြစ်နိုင်တဲ့နေရာမျိုးမှာ လက်ထဲမှာလည်း ဘာလက်နက်မှ မပါဘဲနဲ့ အလွန်အဆိပ်ပြင်းတဲ့ မြွေတစ်ကောင်ကို တွေ့သလို ဖြစ်လိမ့်မယ်တဲ့။

စိတ်ကူးနဲ့ တွေ့ကြည့်ပေါ့။ လက်ထဲမှာ လက်နက်ပါရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့။ ထွက်ပြေးလို့ ရတယ်ဆိုရင်လည်း တစ်မျိုးပေါ့။ ထွက်ပြေးလို့လည်း မရ၊ လက်နက်ကလည်း မရှိ။ တွေ့နေတာလည်း အဆိပ်ပြင်းတဲ့ မြွေ။

ဒီလိုပဲ သေခြင်းတရားဆိုတာ တွေ့လာပြီဆိုရင် ထွက်ပြေးလို့ရတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး။ ချောင်ပိတ်ပြီး မိမှာပဲ။ မိကို မိမှာနော်။ ဒါကို မတွေ့ချင်ဘူးဆိုလို့ ဘယ်လိုမှမဖြစ်ဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာ လက်ထဲမှာ လက်နက်ပါ

တယ်ဆိုရင်တော့ အလွန်ကောင်းတဲ့အဖြေ ထွက်မှာပေါ့။

လက်နက်ဆိုတာ ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို ပြော
တာ။ ကုသိုလ်ကောင်းမှုဆိုတာ ကိုယ့်စိတ်ရဲ့ မြင့်မြတ်
တဲ့သဘောကိုပြောတာ။ ဒါန သီလ သမာဓိ ပညာလို့
ကောင်းမှုက အကြမ်းဖျဉ်း လေးမျိုးရှိတယ်။ အနိစ္စ ဒုက္ခ
အနတ္တကိုသိတဲ့ ပညာကတော့ အစွမ်းအထက်ဆုံး
လက်နက်ဖြစ်မှာပေါ့။ အဲလို ကောင်းမှုဆိုတဲ့လက်နက်
ပါတယ်ဆိုရင် သေခြင်းတရားဆိုတဲ့မြွေကို အဆင်ပြေ
ပြေကိုင်တွယ်နိုင်မယ်၊ ဖြေရှင်းနိုင်မယ်။ လက်နက်မပါ
ရင်တော့ ကောင်းကောင်းဒုက္ခရောက်မှာပဲ။

ဒါကြောင့် သေခြင်းကို ရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ အများ
ကြီး ကြိုးစားကြရမယ်။ ဘဝရဲ့အကြောင်းကို အမှန်သိ
ဖို့ သင်ယူရမယ်။ ဘဝဟာ အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တဖြစ်
တယ်ဆိုတာကို နားလည်အောင် လေ့ကျင့်ရမယ်။ ဘဝ
အကြောင်းကို အမှန်သိရင် အဲဒါဟာ အလွန်အဆင့်
မြင့်တဲ့ ကုသိုလ်ပဲ။ ကိုယ့်အတွက် အားကိုးရမယ့် လက်
နက်ပဲ။

အဘယသုတ္တန်

ဘယ်လိုနည်းနဲ့ သေခြင်းတရားကို အဆင်ပြေ
ပြေ ရင်ဆိုင်နိုင်အောင် လုပ်ကြမလဲဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်
ပြီးတော့ အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော် စတုက္ကနိပါတ်မှာလာတဲ့
အဘယသုတ္တန်ကို ပြောချင်တယ်။

မြတ်စွာဘုရားကို ဇာဏုသောဏိလို့ အမည်
ရတဲ့ ပုဏ္ဏားကြီးတစ်ယောက်က လျှောက်တယ်။

မြတ်စွာဘုရား လောကမှာ သေခြင်းတရား
နဲ့ တွေ့လာပြီဆိုရင် မကြောက်ရွံ့တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာ မရှိ
နိုင်ဘူးလို့ သူ အဲသလို အမြင်ရှိပါတယ်တဲ့။ လူမှန်ရင်
သေရမှာ ကြောက်ကြတဲ့သူတွေပဲလို့ ဆိုလိုချင်တာပေါ့။

အဲဒီတော့ မြတ်စွာဘုရားက-

ဒကာကြီး၊ သေခြင်းတရားကို ကြောက်ကြတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်တွေရှိသလို မကြောက်ကြတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေလည်း
ရှိတယ်။ ကြောက်ကြတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေချည်း မဟုတ်ဘူး။
မကြောက်ကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလည်း ရှိတယ်ဆိုပြီး သေမှာ
ကြောက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လေးမျိုး၊ သေမှာမကြောက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
လေးမျိုးဆိုပြီး ဟောတယ်။

သေမှာကြောက်သူ ပေးပေးပေး

သေမှာကြောက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လေးမျိုးက ဘယ်
လိုလူမျိုးတွေလဲ။

၁။ ပထမပုဂ္ဂိုလ်က ကာမအာရုံတွေရဲ့ အပေါ်မှာ
တွယ်တာမက်မောမှု မကင်းဘူး။ ကြည့်ချင်စရာ မြင်ချင်
စရာကောင်းတဲ့ အရောင်အဆင်းမျိုးစုံ။ နားထောင်ချင်
စရာကောင်းတဲ့ အသံမျိုးစုံ။ အဆင်း အသံ အနံ့ အရ
သာ အတွေ့အထိ။

တစ်နည်းပြောရရင် ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာရှိ
တဲ့ ကိုယ်အသိုင်းအဝိုင်း ကိုယ့်ပိုင်ဆိုင်မှု ကိုယ့်စည်း
စိမ်၊ ဒါတွေအကုန်လုံးဟာ အာရုံတွေလို့ ပြောလို့ရတယ်။

ဒီအာရုံတွေရဲ့ အပေါ်မှာ မကင်းတဲ့ဆန္ဒတွေ၊
မကင်းတဲ့ လိုချင်မက်မောမှုတွေ မကင်းတဲ့ ချစ်ခင်မြတ်
နိုးမှုတွေ ရှိနေတယ်။ ဒီလို လူတစ်ယောက် ရောဂါဆိုး
တွေကပ်ပြီး သေကောင်ပေါင်းလဲ ဖြစ်လာပြီဆိုရင် ငါ
တော့ ငါမြတ်နိုးတဲ့ ဒီအရာတွေကို ထားခဲ့ရတော့မှာ
ပါလားဆိုတဲ့အတွေးနဲ့ သူဟာ သေခြင်းတရားကို ကြောက်
ရွံ့တယ်။ ထိတ်လန့်တယ်။ တုန်လှုပ်တယ်တဲ့။ ဒါ သေ
မှာကြောက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်မျိုးပေါ့။

၂။ ဒုတိယပုဂ္ဂိုလ်က ဘဝရဲ့အပေါ်မှာ တွယ်တာ မက်မောမှု မကင်းတာ။ ဘဝရဲ့အပေါ်မှာ အလွန်မြတ် နိုးတယ်။ အလွန်တွယ်တာတယ်။ အလွန် စွဲလမ်းတယ်။ သေကောင်ပေါင်းလဲဖြစ်ပြီဆိုရင် ကိုယ်မြတ်နိုးတဲ့ ဒီဘဝ ကို စွန့်လွှတ်ရတော့မှာပါလားဆိုတဲ့အတွေးနဲ့ ကြောက် ရွံ့တယ်။ ထိတ်လန့်တယ်။ တုန်လှုပ်တယ်တဲ့။

၃။ တတိယပုဂ္ဂိုလ်က ကောင်းမှုကို မပြုဘူး။ မ ကောင်းမှုက ပြုပြီးသားဖြစ်နေတယ်။ ဒီနေရာမှာ ကောင်း မှုကို ကြောက်ရွံ့မှုကို ဖယ်ရှားပြစ်နိုင်တဲ့ သဘောလို့ ဟောထားတာကို တွေ့ရတယ်။ ကောင်းမှုဆိုတာ ကြောက် ရွံ့မှုကို ဖယ်ရှားပြစ်နိုင်တဲ့ အစွမ်းရှိတယ်ပေါ့။ ဒီလို ကောင်းမှုမျိုးကို သူ မပြုရသေးဘူး။ မကောင်းမှုကတော့ ပြုပြီးသားဖြစ်နေတယ်။ အဲလိုလူတွေ သေကောင်ပေါင်း လဲဖြစ်ပြီဆိုရင် ငါ ကောင်းမှုကို ထိထိရောက်ရောက် မပြု ရသေးပါလား။ ငါ မကောင်းမှုတွေပြုထားတာ များနေ ပါလားဆိုတဲ့အတွေးတွေ ဝင်လာပြီဆိုတော့ သူ သေရမှာ ကြောက်တယ်။ ငါ မကောင်း မှုပြုသူတို့ရဲ့ လားရာကို ရောက်ရမှာပါလားဆိုတဲ့ အတွေးက သူ့ကိုနှိပ်စက်ပြီး သေရမှာ သူကြောက်တယ်။

၄။ စတုတ္ထပုဂ္ဂိုလ်က သူတော်ကောင်းတရားရဲ့ အပေါ်မှာ သံသယမကင်းတာ။ အဲလို သူတော်ကောင်းတရားရဲ့အပေါ်မှာ သံသယမကင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ လည်း သေကောင်ပေါင်းလဲဖြစ်လာပြီဆိုရင် ငါဟာ အလွန်ရိုးရှင်းတဲ့ သူတော်ကောင်းတရားရဲ့ အပေါ်မှာ သံသယ မကင်းခဲ့ဘူး။ သို့လောသို့လော တွေးတောမှုတွေနဲ့ ဒီသူတော်ကောင်းတရားရဲ့ အပေါ်မှာ သံသယကင်းအောင် အမှန်သိအောင် ထိထိရောက်ရောက် မလုပ်ခဲ့ရဘူး။ သံသယတွေနဲ့နေခဲ့တာ မှားလိုက်တာဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ သေရမှာကို သူ ကြောက်တယ်။

အဲဒါ သေရမှာကြောက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် လေးမျိုး။

သေမှာမကြောက်သူ လေးယောက်

သေရမှာမကြောက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လေးမျိုးကတော့ အခုပြောတဲ့လေးမျိုးနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ပဲ။

အဲဒါကိုတော့ အကျယ်ပြောချင်တယ်။

၁။ ကာမရဲ့အပေါ်မှာ တွယ်တာမက်မောမှု ကင်းတယ်။

၂။ ဘဝရဲ့အပေါ်မှာ တွယ်တာမက်မောမှုကင်းတယ်။

၃။ မကောင်းမှုကို ရှောင်ကြဉ်ထားတယ်။ ကောင်းမှုကို ပြုထားတယ်။

၄။ သူတော်ကောင်းတရားရဲ့ အပေါ်မှာ သံသယကင်းအောင် ကျင့်သုံးထားတယ်။

ဒီအရည်အသွေး လေးမျိုးရှိရင် ကြီးမားတဲ့ ပြဿနာလို့ဆိုရတဲ့ သေခြင်းတရားကို မကြောက်မရွံ့ မတုန်မလှုပ် အဆင်ပြေပြေ ရင်ဆိုင်ကျော်လွှားနိုင်လိမ့်မယ်။

မတွယ်တာသူ သေမှာမကြောက်

ဒီလေးမျိုးကို အသေးစိတ်လေး ပြောကြည့်ရအောင်။ သေခြင်းကို ချမ်းချမ်းသာသာ ရင်ဆိုင်နိုင်ချင်တယ်ဆိုရင် ပထမပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ ဒုတိယပုဂ္ဂိုလ်မျိုးဖြစ်အောင် ကာမနဲ့ ဘဝရဲ့အပေါ်မှာ မိမိတို့တတွေဟာ တွယ်တာမက်မောမှုတွေကို တတ်နိုင်သမျှ လျော့ချနိုင်ကြရမယ်။

ဘယ်နည်းနဲ့ လျော့မလဲ။ တွယ်တာမက်မောတယ်ဆိုတာ သူ့ရဲ့ သဘောသဘာဝအမှန်ဖြစ်တဲ့ အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တကိုမသိလို့၊ သိသော်လည်းပဲ အသိနည်းလို့ တွယ်တာမက်မောမှုဆိုတာ ဖြစ်တာ။ အမှန်မမြင်လို့

အစွဲကြီးတာပေါ့။ အစွဲကြီးရင် သေခါနီး ကြောက်မယ်။
အမှန်မြင်ရင် အစွဲနည်းမယ်။ အစွဲနည်းရင် သေခါနီး
မကြောက်ဘူး။

ဒါဆိုရင် အမှန်မြင်ဖို့ သတိရှိရမယ်။ ဒီ သ
ဘာဝတရားတွေရဲ့ အပေါ်မှာပဲ သတိထားကြရမယ်။
ဆိုလိုတာက သတိပဋ္ဌာန်တရား အားထုတ်ရမယ်လို့
ပြောတာ။ အဲသလို သတိထားမယ်ဆိုရင် အမှန်မြင်မှု
အားကောင်းမယ်။ အမှန်မြင်မှု အားကောင်းရင် ကာမ
နဲ့ဘဝရဲ့အပေါ်မှာ အစွဲအလမ်းတွေ နည်းသွားမယ်။
ဒါဆိုရင် သေခြင်းတရားနဲ့ ရင်ဆိုင်တွေ့ရတဲ့အခါမှာ
ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်မှုဟာ နည်းသွားမယ်။

မဟာသုဒဿနမင်္ဂ

ဒါနဲ့ပတ်သက်လို့ မဟာသုဒဿန စကြာမင်း
ကြီးအကြောင်း ကြားညှပ်ပြီးတော့ ပြောချင်တယ်။ မ
ဟာသုဒဿန စကြာမင်းကြီးက ဈာန်ချမ်းသာနဲ့ ပြ
သာဒိပေါ်မှာ နှစ်ပေါင်း သောင်းနဲ့ချီပြီးနေနေတာ။ သု
ဘဒ္ဒါဒေဝီမိဖုရားကြီး ခေါင်းဆောင်တဲ့ မိဖုရားများစွာ
က မဟာသုဒဿနစကြာမင်းကြီးကို မတွေ့ရတာ ကြာ

အရှင်ဥတ္တမ (သစ္စာရွှေစည်)

ပြီဆိုပြီး သူတို့လာပြီးဖူးမျှော်ဖို့ လုပ်တဲ့အချိန်မှာ တိုက်
 တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲ ဘုရားအလောင်းကြီးက အဲဒီနေ့မှာပဲ
 ပြသဒ်ပေါ်က ဆင်းလာပြီးတော့ ထန်းတောဥယျာဉ်
 ထဲမှာ မထသောလျောင်းစက်ခြင်းဖြင့် လျောင်းစက်
 တယ်။ သူ နတ်ရွာစံတော့မယ်။ မိဖုရားကြီးက အနီးနား
 မှာ ခစားရင်းနဲ့ ဘုရားအလောင်းရဲ့ မျက်နှာအမူအ
 ရာကို ကြည့်ပြီးတော့-

‘ငါ ကြားဖူးတယ်။ စကြာမင်းများဟာ နတ်ရွာစံ
 ကံတော်ကုန်ခါနီးမှာ သူတို့ရဲ့ မျက်နှာအဆင်းဟာ
 အလွန် ကြည်လင်တောက်ပတယ်လို့ ကြားဖူးတယ်။
 ခု စကြာမင်းကြီးရဲ့ မျက်နှာဟာလည်း အလွန် ကြည်
 လင်တောက်ပနေတယ်။ နတ်ရွာများ စံလေမလား’ လို့
 သူ သံသယဝင်တယ်။

သံသယဝင်တော့ မင်းကြီးရဲ့ စည်းစိမ်တွေကို
 ပြုပြီးတော့ ကာမနဲ့ဘဝအပေါ်မှာ ငဲ့ကွက်ဖို့ မင်းကြီးကို
 လျှောက်ထားတယ်။ မင်းကြီးရဲ့ စည်းစိမ်ကလည်း အ
 လွန်ကြီးကျယ်တာကိုး။ ပြသဒ်ပေါင်း ရှစ်သောင်းလေး
 ထောင်။ နန်းတော်ပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင် စသ
 ဖြင့် အများကြီးပေါ့။ ဒီစည်းစိမ်တွေကို ပြောပြပြီးတော့

ဒါတွေရဲ့အပေါ်မှာ ဆန္ဒဖြစ်ပါစေ။ ကိုယ့် အသက်ရဲ့ အပေါ်မှာ ဆန္ဒကို ဖြစ်ပါစေ။ ဒါတွေရဲ့အပေါ်မှာ ငဲ့ ကွက်မှုကို မစွန့်လွှတ်လိုက်ပါနဲ့။ ဒါတွေဟာ ငါ့ဟာတွေ ဆိုတဲ့အမြင်နဲ့ ဒါတွေရဲ့အပေါ်မှာ ဆန္ဒရှိနေပါစေလို့ ပြောတာ။

ဧတ္ထ ဒေဝ ဓာနံ ဒနေဟိ၊

ဒီပိုင်ဆိုင်မှုတွေရဲ့ အပေါ်မှာ ပတ်သက်မှုတွေ ရဲ့အပေါ်မှာ ဆန္ဒတွေ ဖြစ်နေပါစေတဲ့။

ဝီရိတံ အပေက္ခံ ကရောဟိ၊

ကိုယ့်အသက်ရဲ့အပေါ်မှာလည်း ငဲ့ကွက်ပါဦး တဲ့။

ဒီလိုမျိုးပြောတဲ့အခါကျတော့ ဘုရားအလောင်း က မိဖုရားကြီးကို ဘာပြန်ပြောလဲဆိုတော့-

‘မင်းဟာ ငါ့ကို တစ်သက်လုံး နှစ်သက်ဖွယ်ရာ မြတ်နိုးဖွယ်ရာကောင်းတဲ့ ချိုချိုသာသာစကားတွေနဲ့ ငါ့အကျိုးစီးပွားကိုလိုလားပြီး ပြောခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ့ဘဝရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်ရောက်မှ မင်းဟာ မနှစ် သက်ဖွယ် မမြတ်နိုးဖွယ် စကားတွေ ငါ့ကို လာပြောနေ တယ်။ တစ်သက်လုံး ကောင်းခဲ့ပြီးမှ ဒီအချိန်ကျတော့မှ

ဘယ်လိုကြောင့် မကောင်းတဲ့စကားတွေ ပြောရတာလဲ
တဲ့။

ဒါဆိုရင် မင်းကြီးကို ဘယ်လိုပြောရမှာလဲဘု
ရားလို့လျှောက်တော့ ဒီတော့မှ ဘုရားအလောင်းက
ဘယ်လိုပြောရမလဲဆိုတာ သင်ပေးတာ။

ငဲ့ကွက်မှုနဲ့ သေရတာဟာ ဆင်းရဲတယ်

ဘယ်လို သင်ပေးလဲဆိုတော့-

‘ဒီပိုင်ဆိုင်မှုတွေ ပတ်သက်မှုတွေဆိုတာ တစ်
ချိန်ချိန်မှာ ခွဲကြရမယ့် အရာတွေပါ။ ကွဲကွာကြရမယ့်
အရာတွေပါ။ ဒါကြောင့် ဒီအရာအားလုံးရဲ့အပေါ်မှာ
ဆန္ဒတွေကို စွန့်လွှတ်ပြစ်လိုက်ပါ။ နောက်ဆုံး အသက်
ရဲ့အပေါ်မှာတောင် ဆန္ဒမရှိပါနဲ့။ ငဲ့ကွက်မှု လုံးဝမရှိပါနဲ့။
ငဲ့ကွက်မှုနဲ့ သေရတာဟာ ဆင်းရဲတယ်။ ငဲ့ကွက်မှုနဲ့
သေရတာဟာ ကဲ့ရဲ့ဖွယ်ဖြစ်တယ်’ လို့ သူ့ကို အဲဒီအ
တိုင်း ပြောရမယ်တဲ့။

ဒီစကားလုံးလေးတွေကို သေချာမှတ်မယ်နော်။

“မာ ခေါ် တွဲ ဒေဝ ကာလမကာသိ”

မင်းကြီး၊ ငဲ့ကွက်ခြင်းနဲ့ မသေပါနဲ့။

“ဒုက္ခာ သာပေက္ခဿ ကာလံကိရိယာ”

သာပေက္ခဿ၊ ငဲ့ကွက်ခြင်းနှင့်တကွ။

ကာလံကိရိယာ၊ သေရခြင်းဟာ။

ဒုက္ခာ၊ ဆင်းရဲတယ်။

ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့အပေါ်မှာ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေရဲ့ အပေါ်မှာ ပတ်သက်မှုတွေရဲ့အပေါ်မှာ နောက်ဆုံး ကိုယ့်ခန္ဓာရဲ့အပေါ်မှာ၊ ဘယ်အပေါ်မှာဘဲဖြစ်ဖြစ် ငဲ့ကွက်မှုမကင်းဘဲနဲ့ သေရမယ်ဆိုရင် အဲဒီသေခြင်းဟာ ဆင်းရဲတယ်။ ငဲ့ကွက်မှုရှိရင် သူ့သေရမှာ လက်မခံနိုင်ဘူးလေ။ သွားရတော့မယ့် အနေအထားမှာ လွတ်လွတ်မထားခဲ့နိုင်ဘူး။ သူ့ မလွတ်လည်း ဒါက ထားခဲ့ရမှာပဲ။

သူ့ မလွတ်နိုင်ဘူးဆိုရင် သူ့စိတ်နဲ့ သဘာဝတရားတွေက ဆန့်ကျင်ဘက်တွေ ဖြစ်နေတယ်။ သူ့စိတ်က မခွဲနိုင်ဘူး။ သဘာဝတရားက ခွဲမယ်။ သူ့စိတ်က သဘာဝတရားနဲ့ ရန်ဖြစ်နေတယ်။ သဘာဝတရားကို ငြင်းဆန်နေတယ်။ မကျေမနပ် ဖြစ်နေတယ်။

သူ့စိတ်က ဘယ်လိုတွေဖြစ်လို့နေနေ သဘာဝတရားကတော့ သူ့လမ်းကြောင်းသူ သွားမှာပါပဲ။ သူ့လမ်းကြောင်းက ပျက်စီးရေးလမ်းကြောင်း။ ခွဲခွါရေး

လမ်းကြောင်း။ ဒါကြောင့် ဘယ်လောက်ပဲ ဒီအရာတွေ
ကို ငဲ့ကွက်နေနေ၊ တွယ်တာမက်မောနေနေ၊ မစွန့်နိုင်
မခွါရက်ဖြစ်နေနေ မရဘူး။ ပြီးရင် သွားမှာပဲ။ ဒါကြောင့်
ငဲ့ကွက်မှုနဲ့ သေရတာဟာ ဆင်းရဲတယ် အကျိုးမဲ့တယ်။

ငှာဥက္ကဋ္ဌနဲ့ သေရတာဟာ ကဲ့ရဲ့ထိုက်တယ်

“ဂရဟိတာ စ သာပေက္ခဿ ကာလံ ကိရိယာ”

သာပေက္ခဿ၊ ငဲ့ကွက်ခြင်းနှင့်တကွ။

ကာလံကိရိယာ၊ သေခြင်းဟာ။

ဂရဟိတာစ၊ ကဲ့ရဲ့လည်း ကဲ့ရဲ့ထိုက်တယ် တဲ့။

ငဲ့ကွက်ခြင်းနဲ့ သေရတာဟာ ကဲ့ရဲ့လည်း ကဲ့
ရဲ့ထိုက်တယ်။ ဘာလို့ ကဲ့ရဲ့ထိုက်တာတုန်း။ စဉ်းစား
ကြည့်။ ငဲ့ကွက်နေလို့လည်း မသေဘဲနေရတာ မဟုတ်။
ဘယ်လောက် ငဲ့ကွက်ငဲ့ကွက် သေချိန်ကျ သေမှာပဲ။
ဘာမှ အကျိုးမရှိဘူး။

ပိုဆိုးတာက ငဲ့ကွက်မှုနဲ့ သေရတာဟာ ဆင်းရဲ
တယ်။ ပြီးရင်လည်း ယုတ်ညံ့တဲ့ဘဝကို ရောက်မယ်။
ဒါကြောင့် ဒီငဲ့ကွက်ခြင်းနဲ့ သေရတာဟာ အလွန် ဉာဏ်
နည်းရာရောက်လို့ ကဲ့ရဲ့ထိုက်တယ်လို့ ဟောတာ။ ဒါက

ဘုရင်ကြီးက သင်ပေးတဲ့စကားနော်။

အဲဒီမှာ မိဖုရားကြီးက မျက်ရည်ယိုစီးပြီးတော့
ဘုရင်ကြီးသင်ပေးတဲ့အတိုင်း ပြောရတယ်။

ဒါကြောင့် ဘုန်းဘုန်းတို့တတွေ ဒီသဘာဝတရားတွေဟာ ဒီတိုင်းသွားလိမ့်မယ်ဆိုတာကို နားလည်ပြီးတော့ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ တတ်နိုင်သမျှ ငဲ့ကွက်မှုတွေကြောင့်ကြမှုတွေ ရှင်းလင်းနေအောင်လုပ်ထားသင့်တယ်။ ဒါက ကာမနဲ့ဘဝအပေါ်မှာ မက်မောမှုကင်းကြတဲ့ ပဌမနဲ့ဒုတိယ သေမှာမကြောက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ ပြောတာပါ။

ကုသိုလ်ရှိသူ သေမှာမကြောက်

တတိယမြောက် သေမှာမကြောက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်လဲ။ ကောင်းမှုရှိတဲ့သူဟာ သေရမှာ မကြောက်ဘူးတဲ့။ မိမိတို့မှာ ကောင်းမှုကို လုပ်နိုင်တဲ့အခွင့်အရေး အချိန်တိုင်းရှိနေတယ်ဆိုတာကို သိပြီးတော့ ဒါကို တတ်နိုင်သမျှ ပြုလုပ်နေရမယ်။ ကောင်းမှုပြုတယ်ဆိုတာ စိတ်ထဲမှာ ကောင်းမြတ်တဲ့သဘောလေးဖြစ်သွားအောင် လုပ်တာကိုပြောတာ။ ဒါန သီလ

သမာဓိ ပညာ ကောင်းမှုကို စုံအောင်ပြုရမယ်။

ကောင်းမှုကို ပြုတဲ့နေရာမှာ လောလောဆယ် ချမ်းသာဖို့ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့လည်း ပြုလုပ်ရမယ်။ စိတ်ထဲမှာ ကောင်းတဲ့သဘောဖြစ်သွားရင် ချမ်းသာတာပဲကိုး။ နောက်ပြီးတော့ အနာဂတ်မှာ ချမ်းသာခြင်းဆိုတဲ့ အကျိုးရလဒ်ကိုရဖို့ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့လည်း ကောင်းမှုပြုရမယ်။

နောက်တစ်မျိုး ပြောရရင် သေခြင်းတရားကို အဆင်ပြေပြေ ရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့အတွက် ရည်ရွယ်ပြီးတော့လည်း ကောင်းမှုပြုရမယ်။ မြွေဆိုးကို အကျဉ်းအကြပ်နေရာမှာတွေ့ခဲ့ရင် ကိုယ့်မှာလက်နက်ရှိဖို့လိုတယ်။ သေခြင်းတရားဆိုတဲ့မြွေဆိုးကို ကိုင်တွယ်နိုင်ဖို့အတွက် ကောင်းမှုလက်နက်ဟာ အကောင်းဆုံးအားကိုးရာလို့ ဆိုနိုင်တယ်။

ကျောင်းဒကာနန္ဒိယ

ကျောင်းဒကာနန္ဒိယအကြောင်း ကြားဖူးကြတယ်နော်။ သူ့ဇနီးကတော့ အသက်ရှင်စဉ်မှာပဲ ဘီလူးတွေက ဆွဲခေါ်သွားပြီးတော့ ငရဲပစ်ချတာကို ခံရ

တယ်။ သူက အလွန်ဆိုးတာကိုး။

နန္ဒိယကတော့ သူမသေခင်ကိုက တာဝတိံသာနတ်ပြည်မှာ ဗိမာန်ပေါက်နေတယ်။ ဒါကို သူက မသိဘူး။ သူ့ကုသိုလ်က အလွန်ကြီးတော့ ဟိုက စောင့်မျှော်နေပြီ။ ဒါနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မြတ်စွာဘုရား ဘာဟောထားလဲဆိုတော့ ဓမ္မပဒပါဠိတော်မှာ-

စိရပ္ပဝါသီ ပုရိသံ၊

ဇူရတော သောတ္ထိမာဂတံ၊

ဉာတိမိတ္တာ သုဟဇ္ဇာ စ၊

အဘိနန္ဒတိ အာဂတံ၊

အဓိပ္ပါယ်က ကောင်းမှုရှိသူရဲ့ သေဆုံးခြင်းဟာ ဘာနဲ့တူလဲဆိုရင် ဆွေမျိုးတွေနဲ့ အရပ်ဝေးမှာ အကြာကြီး ကွဲကွာနေတဲ့သူတစ်ယောက် ဆွေမျိုးတွေဆီကို ချမ်းချမ်းသာသာ ပြည့်ပြည့်စုံစုံနဲ့ ပြန်ရောက်လာတယ်။ အဲဒီလူကို အလွန်ချစ်တဲ့ ဆွေမျိုးတွေက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကြိုဆိုကြတယ်။

ကွဲကွာနေတာ ကြာလှပြီ။ ပြန်လာတော့ အမွဲမွဲ အတေတေ အစုတ်စုတ် အပြတ်ပြတ်ဆိုရင် ဝမ်းပန်းတသာ မြတ်မြတ်နိုးနိုး ကြိုဆိုချင်မှကြိုဆိုမှာ။ အခုဟာက

ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ ပြန်လာတာ။ ပြည့်ပြည့်စုံစုံနဲ့ ပြန်လာ
တာ။ ဒီတော့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကြိုဆိုတာပေါ့။ အဲလို
ပဲတဲ့။

တထေဝ ကတပုညမှီ၊

အသွာလောကာ ပရံကတံ၊

ပုညာနိ ပဋိဂ္ဂဏန္တိ၊

ဝိယံ ဉာတိဝ အာဂတံ၊

ကောင်းမှုကို ပြုထားတဲ့ လူတစ်ယောက် ဒီ
ဘဝပျက်စီးလို့ နောက်ဘဝတစ်ခု ထပ်ပြီးဖြစ်ပြီဆိုရင်
ချစ်လှစွာသောဆွေမျိုးတွေက ချမ်းချမ်းသာသာ ပြန်
လာတဲ့ဆွေမျိုးကို ကြိုဆိုသလိုမျိုး သူပြုထားတဲ့ ကောင်း
မှုတွေက သူ့ကို ကြိုဆိုလိမ့်မယ်တဲ့။ ကောင်းမှုရှိသူ သေ
မှာမကြောက်ဘူးဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ ဆက်စပ်
တွေးစရာလေးကို ပြောတာပါ။

မြေအိုးကွဲ၊ ပျိုရွှေအိုးရမယ်ဆိုရင်

နောက်တစ်ချက်ပြောချင်တာက မြေအိုးကွဲ
တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တယောက်ကို 'မင်း မြေအိုးကွဲလို့ရှိရင် ရွှေ
အိုးရမယ်'လို့ တစ်စုံတစ်ယောက်က လာပြောမယ်။ တ

ကယ်လည်း သေချာမယ်ဆိုရင် ဒီမြေအိုးကွဲတာကို သူ့
စိတ်ထဲမှာ နှမော့တဲ့စိတ် ရှိမှာမဟုတ်ဘူး။ ကွဲသွားမှာကို
စိုးရိမ်စိတ်လည်း ရှိမှာမဟုတ်ဘူး။ ဘာပြုလို့လဲ။ မြေအိုး
ကွဲရင် ရွှေအိုးရမှာကိုး။

အဲဒီလိုပဲ ကောင်းမှုရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်အတွက် ကောင်း
တဲ့ဘဝကို ထပ်ပြီးတော့ရမယ်ဆိုတာ သေချာတဲ့အ
တွက်ကြောင့် ဒီဘဝကိုစွန့်ဖို့အတွက် သူ့မှာ ကြောက်လန့်
တယ်ဆိုတာ ရှိမှာမဟုတ်ဘူး။ သူ့ဟာသူ အကြောင်း
ကုန်လို့ ပျက်စီးတဲ့အခါမှာ ဒါထက်ကောင်းတဲ့ဘဝကို
ရနိုင်တဲ့ အကြောင်းတရားရှိနေတဲ့ လူတစ်ယောက်အ
တွက် သေခြင်းကို မစိုးရိမ်ဘူးဆိုတာ အလွန် သဘာဝ
ကျပါတယ်။

ဒါကြောင့် ကောင်းမှုရှိရင် သေရမှာမကြောက်
ဘူးဆိုတာကို သိထားရမှာ။

ဒီနေရာမှာ ကောင်းမှုကုသိုလ်ကို ယုံကြည်ဖို့
အရေးကြီးတယ်။ ကုသိုလ်ရဲ့အစွမ်းကို ယုံကြည်တဲ့စိတ်
နဲ့ ရဲရင့်နေသင့်တယ်။

နိဝေသကသုတ္တန်

နိဝေသကသုတ္တန် ဆိုတာ ရှိတယ်။

ကိုယ်ချစ်တဲ့ခင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ကိုယ့်စကားကို နားထောင်မယ်လို့ထင်ရင် ရတနာမြတ်သုံးပါးရဲ့ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ပြောပြီးတော့ သက်ဝင်ယုံကြည်ဖို့ လုပ်ပေးသင့်တယ်လို့ မြတ်စွာဘုရား တိုက်တွန်းထားတဲ့ သုတ္တန်ပေါ့။ ရတနာမြတ်သုံးပါးရဲ့ ဂုဏ်ကို ဉာဏ်ပညာ ဦးစီးပြီးတော့ ကြည်ညိုတဲ့စိတ်နဲ့ ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်မယ်ဆိုရင် ဓာတ်ကြီးလေးပါးကမှ ပြောင်းလဲဖောက်ပြန်ရင် ဖောက်ပြန်လိမ့်ဦးမယ် တဲ့။

ရတနာမြတ်သုံးပါးရဲ့ အပေါ်မှာ ဉာဏ်ပညာနဲ့ မမှိတ်မသုန် သက်ဝင်ယုံကြည်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်အတွက် ပြောင်းလဲဖောက်ပြန်စရာ အကြောင်းမရှိဘူးတဲ့။ ပြောင်းလဲဖောက်ပြန်တယ်ဆိုတာ သေပြီးတဲ့နောက် အပါယ်လေးပါးရောက်တာကို ပြောတာ။ ဒါ အဆိုးဝါးဆုံး ပြောင်းလဲမှုပဲ။ ရတနာမြတ်သုံးပါးရဲ့ အပေါ်မှာ ဉာဏ်နဲ့ သက်ဝင်ပြီးတော့ ကြည်ညိုတဲ့စိတ်ရှိမယ်ဆိုရင် ဒီလို ဆိုးဝါးတဲ့အပြောင်းအလဲ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ပြောတာ။

ပထဝီက မာတဲ့သဘော၊ ပျော့တဲ့ သဘော။

သူ့သဘော သူ့ဆောင်နေတာ။ ဒါကို ဘယ်သူမှ ပြောင်း
 လဲလို့ မရဘူး။ မီးဟာ ပူတဲ့သဘော၊ အေးတဲ့ သဘော။
 သူ့သဘော သူ့ဆောင်နေတာ။ အဲဒါကို အဲလိုမဖြစ်
 အောင် ဘယ်သူမှ လုပ်လို့မရဘူး။ ဒါက မဖြစ်နိုင်တာကို
 ဥပမာပေးထားတာပါ။ ဓာတ်ကြီးလေးပါးကမှ သူတို့
 သဘာဝတွေကို စွန့်ပြီးတော့ တစ်မျိုးတစ်မည် ပြောင်း
 လဲရင် ပြောင်းလဲသွားဦးမယ်။ ရတနာမြတ်သုံးပါးရဲ့ အ
 ပေါ်မှာ ဉာဏ်နဲ့သက်ဝင်ပြီးတော့ ကြည်ညိုတဲ့သူအ
 တွက် အပါယ်လေးပါးကို ကျလောက်သည်အထိ ဆိုး
 ဝါးတဲ့ အပြောင်းအလဲဆိုတာ မရှိဘူးလို့ ဟောထား
 တယ်။

အဲလိုပဲ တခြားတခြား ကောင်းမှုတွေမှာလည်း
 သူ့ဟာနဲ့သူ ထက်မြက်တဲ့အစွမ်းသတ္တိတွေ ရှိနေတယ်
 ဆိုတာကို ယုံကြည်ဖို့လိုတယ်။ ဘဝရဲ့ အနိစ္စ ဒုက္ခ အ
 နတ္တသဘောကိုသိတဲ့ ပညာကောင်းမှုကတော့ ကောင်း
 မှုတွေထဲမှာ အစွမ်းအထက်ဆုံးပဲ။

ဒါက ကောင်းမှုကိုယုံကြည်ဖို့ ပြောတာ။

မဟာသုတသောမမင်းနဲ့ ပေါရိသာဒ

နောက်ထပ် ကောင်းမှုရှိသူဟာ သေမှာမကြောက်ဘူးဆိုတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောချင်တဲ့အကြောင်းအရာက သုတသောမမင်းကြီး အကြောင်းပါ။ သုတသောမမင်းကြီးဟာ သူ့ကိုသတ်မယ်ဆိုတာ သိပါလျက်နဲ့ ပေးထားတဲ့ သစ္စာစကားတစ်ခွန်းအတွက်ကြောင့် ပေါရိသာဒဆီကို ပြန်လာတယ်။ ငါ နန္ဒပုဏ္ဏား ဟောတဲ့ တရားကို နာချင်တယ်။ ဒါကြောင့် မင်း ငါ့ကို ပြန်လွှတ်ပါ။ ပြီးရင် မင်းဆီ ပြန်လာခဲ့မယ်။ ဒီတော့ ပေါရိသာဒက ဘုရားအလောင်း သုတသောမမင်းအပေါ်မှာ ကြည်ညိုတဲ့စိတ် ရှိတဲ့အတွက်ကြောင့် ပြန်မလာရင်လည်း ရှိစေတော့။ ပြန်လာရင်လည်း ပြန်လာပေါ့လို့တွေးပြီး ပြန်ခွင့်ပေးလိုက်တယ်။

အဲဒါ တရားနာပြီးတော့ သုတသောမမင်း က ပြန်လာတယ်။ ပြန်လာတဲ့အခါမှာ ပေါရိသာဒက သုတသောမမင်းကြီးကို ကြည့်ပြီးတော့ ပြန်လာတာကို အံ့ဩတယ်။ မင်းကြီးမျက်နှာက ကြည်လင်အေးချမ်းနေတော့ သူ့နာယူခဲ့တဲ့ တရားဂါထာတွေရဲ့ အစွမ်းလား မသိဘူးလို့ ထင်တယ်တဲ့။ ကိုယ့်ကို သတ်မယ်ဆိုတာ

သိပါလျက်နဲ့ မျက်နှာကလည်း အလွန် ကြည်လင်လန်းဆန်းနေတယ်။

အဲဒီတော့ အံ့သြပြီးတော့- 'ဘာဖြစ်လို့များ သေရမှာ မကြောက်သလဲ' လို့ မေးတယ်။ အံ့သြလွန်းလို့ မေးတာ။ မေးတော့ သူတသောမမင်းက-

'ငါဟာ လုပ်သင့် လုပ်ထိုက်တာကို လုပ်ထားတယ်။ ကောင်းမှုတွေကိုလည်း ငါအများကြီး လုပ်ထားတယ်။ သူတော်ကောင်းတွေ ချီးမွမ်းတဲ့ အလုပ်တွေကိုလည်း အများကြီးလုပ်ထားတယ်။ တမလွန်သွားဖို့ လမ်းကိုလည်း သန့်ရှင်းအောင် သုတ်သင်ထားပြီးသား။ ဒါကြောင့် တရားမှာတည်တဲ့ ငါလိုလူအတွက် သေခြင်းတရားဟာ ကြောက်စရာမဟုတ်ဘူး' လို့ ပြောတယ်။

ကတံ မေ ကလျာဏာ အနေကရူပါ၊

ယညာ ယိဋ္ဌာ ယေ ဝိပုလာ ပသတ္တာ။

ဝိသောဝိတော ပရလောကဿ မဂ္ဂေါ၊

ဓမ္မေ ဌိတော ဧကေ မရဏဿ ဘာယေ။

ကတံ မေ ကလျာဏာ အနေကရူပါ၊ အလွန်များပြားတဲ့ကောင်းမှုတွေငါလုပ်ထားတယ်။ ကောင်းမှုလုပ်တယ်ဆိုတာ စိတ်ထဲမှာ ကောင်းတဲ့စိတ်တွေ ဖြစ်

အောင် ကြိုးစားတာကို ပြောတာ။ စွန့်လွှတ်မှုနဲ့ ယှဉ်
 တဲ့စိတ်။ စောင့်စည်းမှုနဲ့ ယှဉ်တဲ့စိတ်။ တည်ငြိမ်မှုနဲ့
 ယှဉ်တဲ့စိတ်။ ခန္ဓာအကြောင်းကို အမှန်သိမှုနဲ့ ယှဉ်တဲ့
 စိတ်။ မတည်မြဲမှု။ မကောင်းမွန်မှု။ အစိုးမရ မပိုင်သမှု။
 ဒီ အမှန်တရားတွေကို သိမြင်နားလည်မှုနဲ့ ယှဉ်တဲ့စိတ်။
 ဒါတွေကို ကောင်းမှုလို့ ခေါ်တယ်။ ကောင်းတဲ့စိတ်ဆို
 တာကို အဲဒီလိုနားလည်ဖို့ လိုတယ်။

ယညာ ယိတ္တ ယေ ဝိပုလော ပသတ္တာ၊ ပညာရှိ သူ
 တော်ကောင်းတွေ ချီးမွမ်းတဲ့ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲခြင်းဆိုတဲ့
 ဒါနမှုတွေကိုလည်း ငါ အများကြီးလုပ်ထားတယ်။

ဝိသောဓိတော ပရလောကဿ မဂ္ဂေါ၊ တမလွန်
 လောကကို သွားဖို့အတွက် ခရီးလမ်းကိုလည်း သန့်
 ရှင်းအောင် သုတ်သင်ထားတယ်။ ကိုယ်သွားမယ့် လမ်း
 လေးကို ဖြောင့်ဖြူးနေအောင် လုပ်ထားပြီးသားပေါ့။

ဓမ္မေ ဌိတော ကော မရဏဿ ဘာယေ၊ တရား
 မှာတည်တဲ့ ငါလိုလူအတွက် ဘာကြောင့် သေခြင်းတ
 ရားကို ကြောက်ရမှာလဲ။ မင်း ငါ့ကိုသတ်ပြီးတော့ စား
 ချင်လည်း စား။ မီးကင်ပြီး စားချင်လည်း စားလို့ အဲလို
 ရဲရဲရင့်ရင့်ပြောတာ။

အမေအဖေရဲ့အပေါ်မှာ လုပ်သင့်လုပ် ထိုက်တာကို သူလုပ်ပြီးပြီ။ သားသမီးတွေရဲ့ အပေါ်မှာ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာကို သူလုပ်ထားပြီးပြီ။ ဘယ်သူ့အပေါ်မှာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ ကောင်းတာတွေ လုပ်ထားတယ်။ ဒါကြောင့် သေခြင်းတရားဟာ ငါ့အတွက် ကြောက်စရာမဟုတ်ဘူးလို့ ပြောတာ။

ဒါကြောင့် သေမှာမကြောက်ချင်ဘူးဆိုရင် ကောင်းမှုရှိရမယ်။ ဒါက ကောင်းမှုရှိရင် သေမှာမကြောက်ဘူးဆိုတဲ့ တတိယပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောတာပါ။

သံသယကင်းသူ သေမှာမကြောက်

လေးယောက်မြောက် သေမှာမကြောက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ အရည်အသွေးက သူတော်ကောင်းတရားရဲ့ အပေါ်မှာ သံသယကင်းရှင်းတာ။ သူတော်ကောင်း တရားနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းသိအောင် မြင်အောင် အားထုတ်ထားလို့ အသိဉာဏ်ရှိလာတာနဲ့ အမျှ သူတော်ကောင်းတရားရဲ့အပေါ်မှာ သံသယကင်းမှာပဲ။ သောတာပတ္တိ မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်ရမယ်

ဆိုရင်တော့ သံသယကို လုံးဝပယ်ရှားနိုင်တဲ့ အနေအထားပေါ့။

အဲဒီအနေအထားကို မရောက်သေးဘူးဆိုရင်တောင် သူတော်ကောင်းတရားနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ သဘာဝတရားတွေဟာ ဒီတိုင်းဖြစ်နေတာပါလား။ ကြိုးစားအားထုတ်တယ်ဆိုရင် စိတ်ရဲ့ ငြိမ်းအေးမှု ချမ်းသာမှုကို တကယ်ရတာပါလားလို့ ကိုယ်တွေ့လက်တွေ့အားဖြင့် သူတော်ကောင်းတရားရဲ့ သဘောသဘာဝကို သိရင်သိသလောက် သံသယအညစ်အကြေးက တဖြည်းဖြည်းနည်းသွားမှာပဲ။ သံသယကင်းရှင်းပြီဆိုရင် သေခြင်းတရားကို ဒီလူဟာ မကြောက်ဘူးလို့ ဟောထားတယ်။

ဒါကြောင့် သေခြင်းတရားကို ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်မှု ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနဲ့ ဣန္ဒြေရရ သိက္ခာရှိရှိ ရင်ဆိုင်နိုင်ချင်တယ်ဆိုရင် သံသယတွေ ကင်းရှင်းသည်ထိ သူတော်ကောင်းတရားကို ကြိုးစားအားထုတ်ဖို့ လိုမယ်ပေါ့။ ဒါက လေးယောက်မြောက် သေမှာမကြောက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်။

ဒီလေးမျိုးကို အနှစ်ချုပ်ပြီးပြောမယ်။

သေမှာကို မကြောက်ချင်ဘူးဆိုရင် ကာမနဲ့ ဘဝရဲ့အပေါ်မှာ တွယ်တာမက်မောမှု ကင်းအောင် လုပ်။ ပြီးတော့ ကောင်းမှုမှန်သမျှ ပြည့်စုံအောင် ကြိုးစား။ ပြီးရင် သူတော်ကောင်းတရားကို သံသယ ကင်း ကင်းရှင်းရှင်းနဲ့ သိနိုင်မြင်နိုင်တဲ့အဆင့်ထိ ရောက်အောင် ကြိုးစား။

ဒါဆိုရင် အရေးကြီးလှပါတယ် ကြောက်လန့် တုန်လှုပ်စရာ ကောင်းလှပါတယ်ဆိုတဲ့ သေခြင်းတရား ကို အဆင်ပြေပြေ ရင်ဆိုင်နိုင်မယ်ပေါ့။

အသေကောင်းနည်းခြောက်မျိုး

ဆက်ပြီးတော့ အရှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ် မြတ်ကြီးမိန့်ခဲ့တဲ့ အသေကောင်းနည်းခြောက်မျိုးကို ပြောမယ်။ ဒါတွေက မဖြစ်မနေ ရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းကြရမယ့် သေခြင်းဆိုတဲ့ အကြီးမားဆုံး အခက်အခဲအတွက် နည်းမျိုးစုံနဲ့ ပြေလည်အောင် ကြိုးစားအားထုတ်လိုကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တို့အတွက် သိထားသင့်တဲ့ အကြောင်းအရာ လေးတွေပေါ့။ အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော် ဆက္ကနိပါတ်မှာ လာတယ်။ ဘဒ္ဒကသုတ္တန်တဲ့။ ဘဒ္ဒကဆိုတာ ကောင်းမြတ်

တဲ့သဘော။ အသေကောင်းတာကို ရည်ညွှန်းတာ။
မထေရ်မြတ်ကြီးက ရဟန်းတော်တွေကို ဟောတာ။

ငါ့ရှင်တို့တဲ့ ဒီသာသနာတော်မှာ ကိုယ့်ကို
ကိုယ် အသေဆိုးအောင်လုပ်နေတဲ့ ရဟန်းတွေ ရှိတယ်
တဲ့။

ဘယ်လို ရဟန်းမျိုးတုန်းဆိုတော့-

(၁) ကမ္မာရာဇမာ

အမှုကိစ္စသစ်မှာ ပျော်နေတယ် တဲ့။

အရေးမပါတဲ့ အလုပ်တွေနဲ့ အချိန်ကုန်နေ
တယ်။ သူတော်ကောင်းတရားကို သိဖို့အလုပ်၊ ကုသိုလ်
ရေးအလုပ်၊ ဒီအလုပ်တွေကလွဲလို့ ကျန်တဲ့အလုပ်တွေ
ရဲ့ အပေါ်မှာ စိတ်ဝင်စားပြီးတော့ မယ်မယ်ရရ ပြုစုရာ
မရှိတဲ့ တန်ဖိုးမရှိတဲ့ အရေးမပါတဲ့ အလုပ်တွေကို လုပ်
ရင်းနဲ့ အချိန်ကုန်နေတာပေါ့။ အမှုကိစ္စသစ်မှာ မေ့
လျော်တယ်။ အမှုကိစ္စသစ်မှာ ပျော်နေတယ်။ အဲလို
လူမျိုးဟာ အသေဆိုးလိမ့်မယ်တဲ့။

ဟုတ်တယ်။ အသေကောင်းဖို့အလုပ်ကို ပြစ်
ထားပြီးတော့ အရေးမပါတဲ့ အလုပ်တွေနဲ့ အချိန်ကုန်
နေတယ်ဆိုရင်တော့ အသေကတော့ ဆိုးမှာပဲ။

(၂) ဘဿရာမော

စကားပြောရတာ ပျော်နေတယ် တဲ့။

စကားများ ပြောနေရရင် ပျင်းကို မပျင်းဘူး။

အချိန်ကုန်လို့ ကုန်မှန်းမသိဘူး။ စကားပြောနေရတာနဲ့ ကိုပဲ တကယ်တန်ဖိုးရှိတဲ့ အရေးပါတဲ့အလုပ်က မလုပ် လိုက်ရဘူး။ စကားပြောတာကို ပျော်တဲ့လူက သူ့ကိုယ် တိုင်က သိပ်မသိဘူး။ ဘေးက ကြားရတဲ့လူက သိ တယ်။ ဒီလူ့အသံကလည်း အမြဲတမ်း ကြားနေရပါ လားဆိုပြီး သိတယ်။ အဲလို စကားပြောရတာ ပျော်နေ ရင်လည်း အသေဆိုးတတ်တယ်။

(၃) နိဒ္ဒါရာမော

အိပ်နေရတာကို ပျော်တယ် တဲ့။ အိပ်ဖို့ပဲ ကြိုး

စားနေတယ်။ အိပ်နေရရင် ပျင်းတယ်လို့ကို မရှိဘူး။

ဒါလည်း သွားမစမ်းနဲ့နော်။ သူကလည်း စွဲတယ်။ အိပ်

နေကြအချိန်လေးဆို အိပ်ချင်နေတာ။ အိပ်နေတာနဲ့ပဲ

အချိန်ကုန်နေတော့ ကုသိုလ်ရေးတွေက လစ်ဟင်းကုန်

ရော။ အဲဒါလည်း အသေဆိုးတတ်တယ်။

(၄) သင်္ဂဏီကာရာမော

အပေါင်းအသင်းမှာ မွေ့လျော်တယ် တဲ့။

အပေါင်းအသင်းနဲ့ ပတ်သက်တာလာရင် အလွန်အရေးထားတယ်။ အပေါင်းအသင်းနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်တယ်။ အချိတ်အဆက်တွေ အလွန်များတယ်။ ဟိုလူကိစ္စ ဒီလူကိစ္စ အကုန်လုံး သူ့ခေါင်းထဲမှာ ရှိနေတယ်။ လူတကာရဲ့ အရှုပ်တွေအကုန်လုံး သူသိတယ်။ အဲဒီအရှုပ်တွေက သူ့စိတ်ထဲထိ လိုက်ရှုပ်နေတယ်။ အဲလိုနေရတာကိုပဲ ပျော်တယ်။ အပေါင်းအသင်းမှာ မွေ့လျော်နေတာ။ ဒါလည်း အသေဆိုးတတ်တယ် တဲ့။

(၅) သံသဂါရာမော

နွီးနှောမှုမှာ ပျော်မွေ့တယ် တဲ့။

နွီးနှောမှုက ငါးမျိုးရှိတယ်။ မြင်သဖြင့် နွီးနှောခြင်း။ ကြားသဖြင့် နွီးနှောခြင်း။ အတူတကွ ပြောဆိုသဖြင့် နွီးနှောခြင်း။ အတူတကွ သုံးဆောင်သဖြင့် နွီးနှောခြင်း။ ကိုယ်လက်တို့ဖြင့် နွီးနှောခြင်း တဲ့။ သူက အဓိပ္ပါယ် ပိုကျယ်ပြန့်တယ်။ မြင်ရင်းနဲ့ ပျော်တယ်။ ကြားရင်းနဲ့ ပျော်တယ်။ စားရင်းနဲ့ ပျော်တယ်။ ပြောရင်းနဲ့ ပျော်တယ်။ နားထောင်ရင်းနဲ့ ပျော်တယ်။ တွေ့ထိရင်းနဲ့ ပျော်တယ်။ နွီးနှောမှု အလွန်များတယ်ပေါ့။ ဒါလည်း အသေဆိုးတတ်တယ် တဲ့။

(၆) ပပဉ္စတရားမော

ပပဉ္စတရားမှာ ပျော်မွေ့တယ် တဲ့။

ပပဉ္စဆိုတာ ဝဋ်ဒုက္ခတွေကို မဆုံးနိုင်အောင် ချဲ့ထွင်တတ်တဲ့ သဘောတွေကို ပြောတာ။ တဏှာ မာန ဒိဋ္ဌိပေါ့။ ငါ့ ဥစ္စာ ဆိုတဲ့ အမြင်၊ ငါဆိုတဲ့ အမြင်၊ ငါ့အတ္တဆိုတဲ့အမြင် ဒီအမြင်တွေနဲ့ နေရတာ နှစ်သက် တယ်။ ငါ့ဥစ္စာတွေဆိုတဲ့ အမြင်တွေနဲ့ ပျော်နေတယ်။ ငါဆိုတဲ့ အထင်ရောက်မှုနဲ့ နေရတာကို နှစ်သက်တယ်။ ဒီလိုလူတွေဟာလည်း အသေဆိုးတတ်တယ် တဲ့။

အဲသလို အမှုကိစ္စမှာ ပျော်မွေ့နေမယ်။ စကား ပြောမှုမှာ ပျော်မွေ့နေမယ်။ အိပ်စက်ခြင်းမှာ ပျော်မွေ့ နေမယ်။ အပေါင်းအသင်းမှာ ပျော်မွေ့နေမယ်။ နှီး နှောခြင်းမှာ ပျော်မွေ့နေမယ်။ ပပဉ္စတရားမှာ ပျော်မွေ့ နေမယ်ဆိုရင်-

“န ဘဒ္ဒကံ မရဏံ ဟောတိ၊

န ဘဒ္ဓိကာ ကာလံ ကိရိယာ” တဲ့။

အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ် အသေမကောင်းနိုင်ဘူး။ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ ကွယ်လွန်ခြင်းဟာ မကောင်းနိုင်ဘူးလို့ ပြော တာ။ ဒါကြောင့် အသေကောင်းချင်ရင် ဒီဆိုးဝါးတဲ့

တရားခြောက်မျိုးကို ရှောင်ကြဉ်ရမယ်။

(၁) န ကမ္မာရာမော

အမှုကိစ္စသစ်မှာ မွေ့လျော်တဲ့သဘော နည်းအောင်လုပ်ရမယ်။ ငါ့လိုရင်းအလုပ်က ဘာလဲဆိုတာ မျက်ခြေမပြတ်ရဘူး။ ဘဝအကြောင်းကို သိအောင် ဝိပဿနာအလုပ်ကို ဇောက်ချပြီးတော့ လုပ်ပေါ့။

(၂) န ဘဿာရာမော

စကားပြောမှုမှာ မပျော်မွေ့အောင် ကြိုးစားရမယ်။ အလုပ်နဲ့ သက်သေပြနိုင်အောင် ကြိုးစားရမယ်။

(၃) န နိဗ္ဗိရာမော

အိပ်စက်ခြင်းမှာ မပျော်မွေ့အောင် ကြိုးစားရမယ်။ နိုးကြားမှုနဲ့ အမြဲကြိုးစားနေရမယ်။

(၄) န သင်္ဂဏိကာရာမော

အပေါင်းအသင်းမှာ မပျော်မွေ့အောင် ကြိုးစားရမယ်။ တစ်ယောက်ထဲနေခြင်းရဲ့ အနှစ်သာရကို မြင်ရမယ်။ တစ်ယောက်ထဲနေခြင်းမှာ ပျော်ရမယ်။

(၅) န သံသဂ္ဂါရာမော

နီးနှောခြင်းမှာ မပျော်မွေ့အောင် ကြိုးစားရမယ်။

အကြောင်းပဲ။ ထွက်ခွါသွားကြရမယ့်သူတွေအတွက် ဆင်ခြင်စရာ ဒေသနာတစ်ပုဒ်ပေါ့။

အာဇာနည်တပုဒ်

ဒီသေခြင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ ကောင်းသော သေခြင်းဖြစ်အောင်၊ ကောင်းသော ကွယ်လွန်ခြင်းဖြစ် အောင် အနာထပိဏ်သူဌေးကို မြတ်စွာဘုရား ဟော ခဲ့တဲ့ တရားတစ်ပုဒ်လည်း ရှိတယ်။

အရက္ခိတသုတ် တဲ့။ အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော် တိက နိပါတ်မှာ လာတယ်။ ဒီသုတ္တန်ကို မြတ်စွာဘုရားက ကျောင်း ဥပုသ်စောင့်လာတဲ့ သူဌေးကြီးကို ဟောတာ။

“စိတ္တေ ဂဟပတိ အရက္ခိတေ၊

ကာယကမ္မဗ္ဗိ အရက္ခိတံ ဟောတိ၊

ဝစီကမ္မဗ္ဗိ အရက္ခိတံ ဟောတိ၊

မနောကမ္မဗ္ဗိ အရက္ခိတံ ဟောတိ။”

ဒကာကြီး၊ စိတ်ကို မစောင့်ရှောက်ဘူးဆိုရင် ကာယကံ ဝစီကံ မနောကံ ကံသုံးပါးကို စောင့်ရှောက် ထားတယ်လို့ မဆိုနိုင်ဘူး။ စိတ်လွတ်ထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ အလုပ်တွေ အပြောတွေ အတွေးတွေဟာ ထိန်းသိမ်း

ထားတယ်လို့ မဆိုနိုင်ဘူး။ ပရမ်းပတာပဲ ဖြစ်နေမှာ။

ဒါဆိုရင် သူ့ရဲ့ ကာယကံ ဝစီကံ မနောက်
တွေဟာ အဝသုတ် ဟောတီ၊ လောဘ ဒေါသ မော
ဟဆိုတဲ့ ကိလေသာရေတို့ဖြင့် စိုစွတ်လိမ့်မယ် တဲ့။
ဒါဆိုရင် သူ့ရဲ့ ကာယကံ ဝစီကံ မနောက်တွေဟာ စို
စွတ်ပါများလာရင် ပူတီကံ၊ ပုပ်ဆွေးလိမ့်မယ်။ ကံသုံးပါး
ပုပ်ဆွေးတယ်ဆိုတာ ဒုစရိုက်တရားတွေ ပြုမိတာကို
ပြောတာ။ မကောင်းမှုတွေ ဖြစ်သွားပြီလို့ပြောတာ။

ကံသုံးပါးပုပ်ဆွေးလာပြီဆိုရင် ဒီပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ သေ
ဆုံးခြင်းဟာ-

**န ဘဒ္ဒကံ မရကံ ဟောတီ၊ န ဘဒ္ဓိကာ ကာလံ ကိရိ
ယာ၊** ကောင်းသောသေဆုံးခြင်း မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။
ကွယ်လွန်ခြင်းဟာလည်း ကောင်းသောကွယ်လွန်ခြင်း
မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ ဒါကိုလည်း သဘာဝကျကျ စဉ်း
စားကြည့်ရင် အလွန် သဘောကျစရာကောင်းတယ်လို့
ဆိုရမယ်။ လူတစ်ယောက် မဟုတ်တဲ့အလုပ်တွေ များ
နေတယ်၊ မဟုတ်တဲ့အပြောတွေ များနေတယ်၊ မဟုတ်
တဲ့အတွေးတွေ များနေတယ်ဆိုရင် သူ့ရဲ့ကံသုံးပါးနဲ့
တည်ဆောက်ထားတဲ့ သူ့ရဲ့ဘဝဟာ ညစ်နွမ်းနေတယ်။

သေခါနီးမှာ ကောင်းတဲ့စိတ်နဲ့သေဖို့ ဘယ်လိုမှမလွယ်ဘူး။

ဘာဖြစ်လို့ သူ့ရဲ့စိတ်တွေက ဒုစရိုက်တရားတွေနဲ့ ပုပ်ဆွေးညစ်နွမ်းသွားရသလဲဆိုတော့ လောဘဒေါသ မောဟရေတွေ စိုစွတ်တာ များလို့ပေါ့။ ဘာလို့ လောဘ ဒေါသ မောဟရေတွေ စိုစွတ်တာလဲဆိုတော့ ဒီကံတွေကို သူ စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်းမှု မရှိလို့။ ဘာလို့ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်မှု မရှိတာလဲဆိုတော့ သူက စိတ်ကို လွတ်ထားလို့ပေါ့။

စိတ်ကိုလွတ်ထားရင် ကံသုံးပါး လွတ်ထားရာရောက်မယ်။ လွတ်ထားရင် စိုစွတ်မယ်။ စိုစွတ်ရင် ပုပ်ဆွေးမယ်။ ပုပ်ဆွေးရင် သူ့ဘဝက ညစ်နွမ်းတဲ့အတွက် ကြောင့် သေခါနီးမှာ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး အဆုံးသတ်ရလိမ့်မယ်။

အဲဒါ မြတ်စွာဘုရားက ဘယ်လိုဥပမာပေးလဲဆိုတော့ အိမ်တစ်လုံး၊ ကောင်းကောင်း မိုးမထားဘူးဆိုရင် ခေါင်ကိုလည်း စောင့်ရှောက်ထားတယ်လို့ မဆိုနိုင်ဘူး။ ထုတ် ယောက် ဒိုင်း မြားတွေ အကာတွေ အခင်းတွေ တိုင်တွေ ဘယ်အစိတ်အပိုင်းကိုမှ စောင့်

ရှောက်ထားတယ်လို့ မဆိုနိုင်ဘူး။ ကောင်းကောင်း မိုးမ
 ထားဘူးဆိုရင် မိုးရွာတိုင်း ရေယိုတော့မယ်။ မိုးစိုတော့
 မယ်။ မိုးစိုပါများလာရင် ဒီအဆောက်အဦးရဲ့ အစိတ်အ
 ပိုင်းအကုန်လုံးဟာ ဆွေးမြေ့သွားမယ်။ မကြာခင်မှာဘဲ
 ယိုင်လဲပျက်စီးသွားမယ်။ အဲလို ဥပမာပေးတာ။

စိတ်ဆိုတာ ခန္ဓာအိမ်ရဲ့ အမိုးလို့ နားလည်ရ
 မယ်။ သူ့ကို ကောင်းကောင်းမမိုးနိုင်ဘူးဆိုရင် အ
 ဆင့်ဆင့် ခန္ဓာအိမ်ဟာ ယိုယွင်းပျက်စီးသွားမယ်။ စိုစွတ်
 မယ်။ ပုပ်ဆွေးမယ်။ နောက်ဆုံး ယိုင်လဲပျက်စီးဖို့ပဲရှိ
 တယ်။ အသေမကောင်းဘူးဆိုတာ ယိုင်လဲသွားတာပဲ။
 ဒါကြောင့် ကိုယ့်ဘဝကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် အဆုံးသတ်
 ချင်တယ်ဆိုရင် ကံသုံးပါးကို မပုပ်ဆွေးအောင် ကြိုး
 စားရမယ်။ မပုပ်ဆွေးဖို့ဆိုရင် မစိုစွတ်ဖို့ လိုတယ်။ မစို
 စွတ်ဖို့ဆိုရင် စောင့်ရှောက်ထားဖို့ လိုတယ်။ စောင့်
 ရှောက်ဖို့ဆိုတာ အဓိကက စိတ်ကိုစောင့်ရှောက်ရမှာ
 လို့ နားလည်ရမယ်။

အသေကောင်းချင်တယ်ဆိုရင် ကိုယ့်စိတ်ကို
 စောင့်ရှောက်ရမယ်။ ဘာဖြစ်လို့ စောင့်ရှောက်ရမလဲ
 ဆိုတော့ စိတ်က အလွန်ပျက်စီးလွယ်လို့ လောဘ ဒေါသ

မောဟဖြစ်တယ်ဆိုတာ စိတ်ပျက်စီးတာပဲ။

အာရုံတွေနဲ့ တွေ့တိုင်းတွေ့တိုင်း လိုချင်စရာ တွေရင် လောဘဖြစ်တယ်။ မကျေနပ်စရာနဲ့ တွေ့ရင် ဒေါသဖြစ်တယ်။ ဒီတိုင်းပဲ ဘာမှမသိလိုက်ဘူးဆိုရင် မောဟကတော့ အခြေခံဖြစ်နေတယ်။ အဲလို မကောင်း တာတွေဖြစ်တိုင်း စိတ်ဟာ ပျက်စီးနေတယ်။ ယိုယွင်း နေတယ်။ ပျက်စီးယိုယွင်းမှု မရှိအောင် ဒီစိတ်ကို စောင့် ရှောက်လို့ ပြောတာ။

သတိဆိုတာ စိတ်ကိုအစောင့်

ဘာနဲ့ စောင့်ရှောက်ရမှာလဲ။ သတိနဲ့ စောင့် ရှောက်ပေါ့။ အကျယ်ပြောရရင် မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးနဲ့ စောင့် ရှောက်ပေါ့။

သတိဆိုတာ ဖြစ်နေတဲ့သဘာဝကို သိနေတဲ့ သဘော။ အသိအမှတ်ပြုနေတဲ့ သဘော။ ကိုယ့်ခန္ဓာ မှာဖြစ်နေတဲ့ သဘာဝတရားတွေရဲ့ အပေါ်မှာ အမှန်အ ကန် သိနေရမယ်။ မြတ်စွာဘုရားက ဝင်လေထွက်လေ ကစပြီး သိအောင်လေ့ကျင့်ခိုင်းတယ်။ ဒီခန္ဓာရဲ့ ဘယ်အ စိတ်အပိုင်းကိုမဆို သတိထားပြီးနေကြည့်။ အဲလို သတိ

ထားနေတဲ့အချိန်တိုင်း ဝီရိယလည်းပါတာပဲ။ ဝီရိယ မရှိရင် သတိက ဖြစ်ကိုမဖြစ်ဘူး။ ထားတဲ့အကြိမ် များ လာပြီဆိုရင် တည်ငြိမ်မှုသမာဓိလည်း ပါလာတယ်။

သတိ ဝီရိယ သမာဓိ၊ ဒါကို မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး ရှု ထောင့်ကကြည့်ရင် သမာဓိမဂ္ဂင် သုံးပါး။ ကြိုးစားလို့ သတိ ဝီရိယ သမာဓိ ကောင်းလာပြီဆိုရင် သူ့ရဲ့အသိ သူ့ရဲ့အမြင် သူ့ရဲ့အတွေး သူ့ရဲ့အကြံတွေဟာ မှန်လာ တယ်။ သမ္မာဒိဋ္ဌိနဲ့ သမ္မာသင်္ကပ္ပ ဖြစ်လာတယ်ပေါ့။ မ တည်မြဲမှုကို သိလာတယ်။ ဖြစ်ခြင်းတရားတွေဟာ ဒီလို ပါလားဆိုတာ သိလာတယ်။ မှန်မှန်ကန်ကန် သိမြင်လာ တယ်။ မှန်မှန်ကန်ကန် တွေးကြံတတ်လာတယ်။ ဒါက ပညာမဂ္ဂင် နှစ်ပါးပေါ့။ သီလမဂ္ဂင်သုံးပါး ထည့်လိုက်ရင် မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး ဖြစ်သွားတယ်။

စိတ်မြေအိုးနဲ့ မဂ္ဂင်ကဏ္ဍတံခွေ

ဒါကြောင့် ကိုယ့်ရဲ့စိတ်ကိုထိန်းဖို့ မြတ်စွာဘု ရား ဥပမာလေးနဲ့ လှလှပပပြောထားတဲ့ သုတ္တန်တစ် ပုဒ်ရှိတယ်။ စိတ်ကို မြေအိုးတစ်လုံးနဲ့ ဥပမာပေးတယ်။ ရုပ်ခန္ဓာကိုယ်ကို မြေအိုးလို့ ဟောတာလည်း ရှိတယ်။

အဲဒါက ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဖောက်ပြန်ပျက်စီးလွယ်လို့ မြေအိုးလို့ ဟောတာ။ စိတ်ကို မြေအိုးလို့ပြောတာက လောဘ ဒေါသ မောဟဖြစ်ပြီး ပျက်စီးလွယ်လို့ တုန်လှုပ်လွယ်လို့ သူ့ကိုလည်း မြေအိုးလို့ဟောတာ။

မြေအိုးကို ဒီတိုင်းထားရင် သူက လှုပ်လွယ်တယ်။ ကွဲလွယ်တယ်ပေါ့။ သူ့ကို ကရွတ်ခွေပေါ်မှာ တင်ထားမှ သူက တည်ငြိမ်တယ်။ ကရွတ်ခွေမပါဘဲ ဒီတိုင်းထားရင် မြေအိုးက လိမ့်လွယ်တယ်ပေါ့။ တစ်ခုခုနဲ့ တိုက်မိတာနဲ့ ပျက်စီးမယ်။

ဒါဆိုရင် စိတ်ဆိုတဲ့မြေအိုးအတွက် တည်ငြိမ်အောင်ထိန်းပေးတဲ့ ကရွတ်ခွေက ဘယ်အရာလဲလို့ဆိုရင် မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတဲ့။ ဒါကြောင့် မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး ကရွတ်ခွေပေါ်မှာ ကိုယ့်ရဲ့စိတ်ကို ငြိမ်အောင် ထိန်းရမယ်။ အဲလို ငြိမ်အောင်ထိန်းတာကိုပဲ ဒီနေရာမှာ စိတ်ကိုစောင့်ရှောက်တယ်လို့ပြောတာ။

စိတ်ကို စောင့်ရှောက်ရင် ကံသုံးပါးကို စောင့်ရှောက်ပြီးသားဖြစ်တယ်။ ကံသုံးပါးကို စောင့်ရှောက်ထားတယ်ဆိုရင် မစိုစွတ်ဘူး။ မစိုစွတ်ရင် မပုပ်ဆွေးဘူး။ ဒါဆိုရင် သူ့ရဲ့သေခြင်းတရားဟာ ကောင်းလိမ့်မယ်။

အိမ်တစ်လုံးကို ကောင်းကောင်းမိုးထားတယ် ဆိုရင် အိမ်ရဲ့အစိတ်အပိုင်းအားလုံးကို စောင့်ရှောက် ပြီးသားဖြစ်တယ်။ မိုးရေ မစိုစွတ်တော့ဘူး။ မိုးရေမစို စွတ်ရင် မပုပ်ဆွေးတော့ဘူး။ ဒါဆိုရင် ဒီအိမ်ဟာ တာ ရှည်ခံမယ်ပေါ့။

ဒါ့ကြောင့် အသေကောင်းချင်တယ်၊ အသေ မဆိုးချင်ဘူးဆိုရင် စိတ်ကို သတိနဲ့စောင့်ရှောက်ရမယ်။ တစ်နည်းပြောရရင် မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတည်းဟူသော ကရွတ် ခွေပေါ်မှာ ကိုယ့်ရဲ့ စိတ်တည်းဟူသောအိုးကို တင်ထား နိုင်ဖို့လိုတယ်။

ဒါတွေဟာ အသေကောင်းဖို့ မြတ်စွာဘုရား ပေးခဲ့တဲ့ နည်းလမ်းတွေပေါ့။ မဖြစ်မနေ ရင်ဆိုင်ကြ ရမယ့် ဘဝရဲ့ အရေးအပါဆုံးပြဿနာဖြစ်တဲ့ သေခြင်း ကို ဖြေရှင်းနိုင်ဖို့အတွက် အကောင်းဆုံးပြင်ဆင်ထား ရမယ့်နည်းလမ်းတွေကို မြတ်စွာဘုရား ပေးထားတာ။

နောင်တမကျပါစေနဲ့

ဒေသနာတော်တော်များများရဲ့ အဆုံးသတ်တွေ မှာ မြတ်စွာဘုရားပေးခဲ့တဲ့ အဆုံးအမလေးတစ်ခု

ရှိတယ်။

အဲဒီ အဆုံးအမလေးနဲ့ပဲ နိဂုံးချုပ်ရအောင်။

“ဈာယထ ဘိက္ခဝေ မာ ပမာဒတ္ထ၊

မာ ပတ္တာ ဝိပ္ပဋိသာရိနော အဟုဝတ္ထ၊

အယံ ဝေါ အမှာကံ အနုသာသနီ” တဲ့။

ဘိက္ခဝေ - ရဟန်းတို့၊

မာ ပမာဒတ္ထ - မမေ့ကြနဲ့၊

ဈာယထ - ကိလေသာအမှိုက်ကို ဉာဏ်ပညာ တည်းဟူသော မီးနဲ့ ရှို့မြှိုက်ကြတဲ့။ ပွားများကြဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်လည်း ဒါပဲ။ ဈာန်ဝင်စားကြဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ် လည်း ဒါပဲ။ ဈာန်က နှစ်မျိုးရှိတယ်။ အာရမ္မဏူပဈာန် နဲ့ လက္ခဏူပဈာန်။ တည်ငြိမ်မှုနဲ့သွားတဲ့ဈာန် ရှိသလို အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တကို သိမြင်မှုနဲ့သွားတဲ့ ဈာန်လည်း ရှိတယ်။ မေ့မမနေကြနဲ့၊ ကြိုးစားအားထုတ်ကြတဲ့။

မာ ပတ္တာ ဝိပ္ပဋိသာရိနော အဟုဝတ္ထ၊

သေခါနီး ကာလရောက်မှ ငါ ကောင်းမြတ်တဲ့ အလုပ်တွေကို မလုပ်ခဲ့ရပါလားဆိုတဲ့ နောင်တတရား တွေနဲ့ ကိုယ့်စိတ်နှလုံးကို မပူပန်ကြရပါစေနဲ့တဲ့။

အယံ ဝေါ အမှာကံ အနုသာသနီ၊

ဒါဟာ သင်တို့အတွက် ငါဘုရားရဲ့ အဆုံးအမ
ဩဝါဒဖြစ်တယ်တဲ့။

မမေ့မလျော့ မပေါ့မဆသော သတိတရားဖြင့်
အလွန်အရေးကြီးတဲ့ သေခြင်းတရားအတွက် ကောင်း
မွန်စွာ ရင်ဆိုင်နိုင်အောင် ကြိုတင်ပြင်ဆင်နိုင်ကြတဲ့
သူတော်ကောင်းတွေ ဖြစ်ကြပါစေ။

အရှင်ဥတ္တမ (သစ္စာရွှေစည်)

သစ္စာရွှေစည်ကျောင်းတိုက်

ရွှေမင်းဝံရပ်၊ စစ်ကိုင်းမြို့

၄-၁-၂၀၂၂

ထွက်ခွါသွားမည့်သူများအတွက်

ဘဝမှာ

တကယ်အောင်မြင်တဲ့သူဆိုတာ....

ခမ်းနားအောင် တည်ဆောက်နိုင်တဲ့သူကို

ပြောတာမဟုတ်ဘူး..

ပြုပြုကတဲအချိန်မှာ

နားလည်မှုနဲ့ တည်ငြိမ်အေးချမ်းအောင်

နေနိုင်တဲ့သူကိုပြောတာ...။

အရှင်ဥက္ကမ

(သစ္စာရွှေစည်)